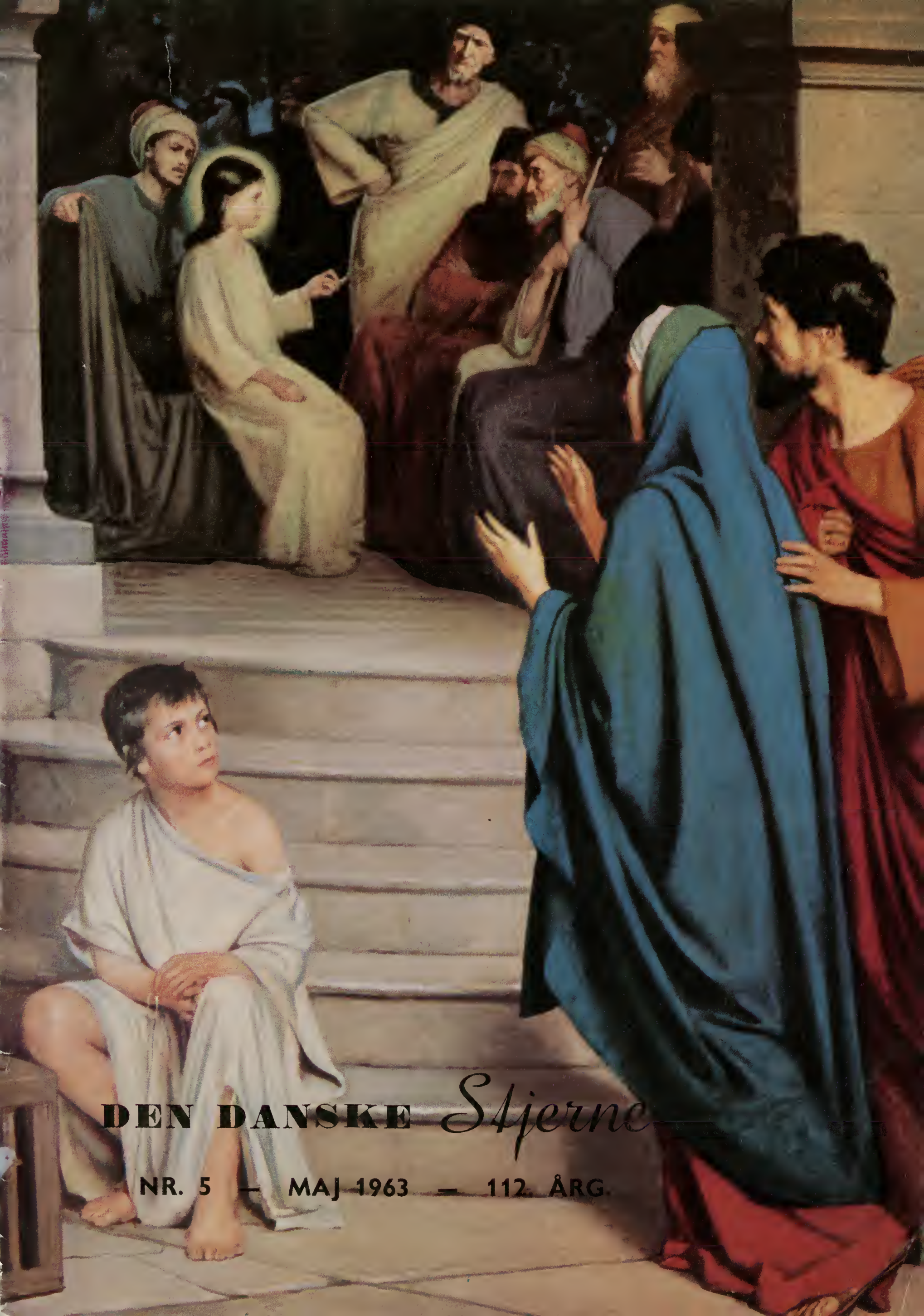

DEN DANSKE Stjerne

NR. 5 — MAJ 1963 — 112. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5

MAJ 1963

112. ÅRG.

Indhold:

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

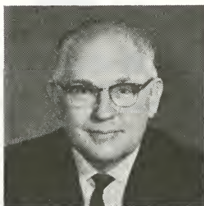
Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01 - 34 24 55

Levi B. Thorup, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Fra missionens præsidentskab

Kære søskende!

I de sidste par måneder har der været flere avisartikler, der angreb vor Kirke på grund af vor holdning overfor negrene. Dette synes at være blevet en anstødssten for mange af vore medlemmer, og jeg føler, at det er bedst, at jeg skriver noget om dette meget misforståede emne.

I Bibelen, i 1. Mosebog 4:1—15, er der optegnet en meget kort beretning om den forbandelse, der blev givet til Kain, og i samme bog, 9. kapitel, begyndende med vers 20 læser vi:

»Noa var agerdyrker og den første, der plantede en vingård. Da han nu drak af vinen, blev han beruset og blottede sig inde i sit telt. Da så Kana'ans fader Kam sin faders blusel og gik ud og fortalte sine brødre det; men Sem og Jafet tog kappen, lagde den på deres skuldre og gik baglæns ind og tildækkede deres faders blusel med bortvendte ansigter, så de ikke så deres faders blusel. Da Noa vågnede af sin rus og fik at vide, hvad hans yngste søn havde gjort ved ham, sagde han: 'Forbandet være Kana'an, trælles træl blive han for sine brødre'! Fremdeles sagde han: 'Lovet være Herren, Sems Gud, og Kana'an blive hans træl! Gud skaffe Jafet plads, at han må bo i Sems telte; og Kana'an blive hans træl!'«

I juni 1830 gav Herren Profeten Joseph Smith en åbenbaring om jordens begyndelse, det er den samme åbenbaring, som blev givet til Moses, og vi har derfor en komplet beretning, som forklarer historien om Kain meget tydeligere. Denne beretning findes i Mose Bog i Den Kostelige Perle. Pladsen tillader ikke, at vi genoptrykker denne beretning, men jeg vil gerne have, at alle læser den, som den indeholdes i hele 5. kapitel i Mose Bog i Den Kostelige Perle.

Og i kapitel 7, vers 7 og 8 modtog Enok en profeti fra Herren angående Kana'ans folk: »Og Herren sagde til mig: Profetér; og jeg profeterede, sigende: Se, Kana'ans folk, som er talrige, skal gå frem til krig mod Shums folk, og de skal slå dem, at de må blive fuldstændig ødelagte. Og Kana'ans folk skal dele sig i landet, og landet skal blive goldt og ufrugtbart, og intet andet folk end Kana'ans folk skal bo der; thi se, Herren skal forbande landet med stor hede, og samme goldhed skal vedvare for altid, og en sort hud kom på alle Kana'ans børn, så at de blev foragtede iblandt alle folk«.

De vil også huske, at en mand ved navn Chandler havde arvet nogle gamle ægyptiske papyrusruller fra sin broder, og da han var i nærheden af Joseph Smiths hjem, bad han Profeten oversætte disse papyrusruller; han gjorde det og fandt ud af, at det var Profeten Abrahams skrivelser. Disse skrivelser har vi optegnet som Abrahams Bog i Den Kostelige Perle, og de kaster mere lys over menneskehedens historie efter syndfloden.

Vi læser følgende i Abrahams Bog 1:21—27:

»Og denne konge af Ægypten var en efterkommer af Kam og var kødelig beslægtet med kanaaniterne. Fra denne herkomst stammer alle ægyptere, og således blev kanaaniternes blod bevaret i landet. Ægypten blev først opdaget af en kvinde, som var en datter af Kam, og en datter af Ægyptus, hvilket i det kaldæiske sprog betyder Ægypten, som atter betyder det, der er forbudt. Da denne kvinde opdagede landet, stod det under vand, og hun bosatte senere sine sønner i det, og således udsprang fra Kam hin slægt, som vedligeholdt forbandelsen i landet. Den første regering i Ægypten blev oprettet af Farao, den ældste søn af Ægyptus, Kams datter, og den var lig Kams regeringsform, som var patriarkalsk. Farao, som var en retfærdig mand, grundlagde sit rige og dømte sit folk med visdom og retfærdighed alle sine dage, thi han søgte alvorligt at efterligne den orden, som fædrene havde grundlagt i de første slægter, i de dage, da den første patriarkalske regering eksisterede, ja, Adams regering samt den, der indførtes af Noa, hans fader, som velsignede ham med jordens og visdommens velsignelser, men forbandede ham med hensyn til præstedømmet. Da nu Farao var af den slægtlinie, hvorigennem han ingen ret havde til præstedømmet, uagtet faraoerne gerne foregav at have nedarvet det fra Noa gennem Kam, se, derfor blev min fader forledt af deres afguderi«.

Af disse skriftsteder kan vi klart se, at Kain og hans efterkommere blev forbandet med sort hud og var nægtet præstedømmets rettigheder, og at denne forbandelse blev fortsat efter syndfloden gennem Kams sæd.

Vi må også huske, at disse forbandelser, den sorte hud og nægtelsen af præstedømmet, blev sat på folket af Gud og ikke af mennesker. Indtil Gud fjerner denne forbandelse, har vi derfor ingen ret til at forandre den eller at kritisere Gud.

Det er naturligt at spørge: »Hvor er retfærdigheden ved en sådan forbandelse?« Lad mig som svar på dette sige, at da vi blev sat på denne jord, blev vor erindring om vort tidligere liv taget bort fra os, fordi det jordiske liv skulle være en prøvestand, hvor vi skal leve ved tro, for at se, om vi er villige til at holde vor himmelske Faders befalinger. På

grund af dette har vi kun så megen kundskab om vort tidligere liv, som Gud ønsker at give os gennem sine profeter, og det kræves af os, at vi har tilstrækkelig tro på Gud til at føle, at Hans handlemåde med sine børn er retfærdig. For mit eget vedkommende ønsker jeg ikke at gøre mig skyldig i at finde fejl ved Guds dømmekraft.

Vi ved gennem evangeliet, at vor tilstand i det næste liv vil være baseret på vor trofasthed i dette liv. Enhver af os har vor handlefrihed og kan tro og leve, som vi selv vælger, og vi har intet besvær med at forstå retfærdigheden ved at blive belønnet eller straffet for vore handlinger her. Hvorfor er det så vanskeligt at blive klar over, at vi i vor forudtilværelse også havde vor handlefrihed, og akkurat som her var der mange forskellige slags ønsker i folks hjerte. Når vi forlader dette liv, og kundskaben om vor forudtilværelse vender tilbage til os, vil vi forstå klart, at vor tilstand ved fødslen til dette liv var afhængig af vor trofasthed i forudtilværelsen. Herren har gennem sine profeter givet os tilstrækkelig kundskab om dette til, at vi skulle være i stand til at forstå det. Herren fortalte Abraham om, hvordan Han valgte sine ledere blandt de trofaste ånder *(Abraham 3:22—23)*. Han har fortalt os, at Israels Hus' børn blev valgt på grund af deres trofasthed *(5. Mos. 32:7—8, Ap. Gern. 17:26)*. Profeten Jeremias fik også at vide, at han var blevet valgt før fødslen *(Jer. 1:4—5)*. Om tilstandene i forudtilværelsen har Præsident Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd, følgende at sige:

»*Hvorfor menneskene fødes til forskellige racer.* Vi er Guds børn. Han er vor Fader og Han elsker os. Han elsker alle mennesker, enten de er hvide eller sorte. Ligegyldigt, hvad deres farve er, ligegyldigt hvilke betingelser de er født under, Herren ser på alle sine børn i barmhjertighed og vil gøre for dem det bedste, Han kan ....

Der er en grund til, at ét menneske fødes sort og med andre ulemper, medens *et andet fødes hvid* med store fordele. Grunden er, at vi engang havde en tilstand, før vi kom her, og var mere eller mindre lydige mod de love, som var givet os der. *De, som var trofaste i alle ting dér, modtog større velsignelser her, og de, som ikke var trofaste, modtog mindre*«. *(Doctrines of Salvation, p. 61)*.

Hermed et kort resumé — til trods for den kendsgerning, at vor Kirke kritiseres, fordi vi ikke giver negrene præstedømmet, gør vi alligevel mere for negrene end nogen anden kirke:

1. Gennem tro og omvendelse kan negrene, ligesom alle andre, blive døbt og modtage den Helligånds gave. Dette kan de ikke få i nogen anden kirke.

2. Gennem dåb med vand og ånd og ved at adlyde Guds love kan negrene, så vel som alle andre, få adgang til det celestiale rige. Ingen anden kirke kan tilbyde denne store velsignelse til hverken sort eller hvid.

3. Vi tror, at forbandelsen en dag vil blive taget fra negrene, og at de, som har vist sig trofaste i dette liv, så vil modtage deres retfærdige belønning sammen med alle de andre Guds børn. Imidlertid har vi ingen magt til at fjerne forbandelsen, dette må gøres af Gud til Hans egen bestemte tid og på den måde, Han ønsker.

4. Andre kirker dømmer udøbte børn, der dør som små, til evig fordømmelse. Jesu Kristi Kirke lover alle børn, sorte, hvide eller gule, som dør før dåbsalderen, frelse i Guds rige, gennem Jesu Kristi forsonende offer.

5. Vi vil opmuntre alle negre, som vi opmuntrer alle andre folk, til at omvende sig og blive døbt og at leve i lydighed mod Kristi evangeliums love, så de kan nyde de trofastes velsignelser i al evighed. Og vi undlader ikke at anføre, at trofaste negre vil få en større belønning end ikke trofaste hvide.

Jeg vil gerne råde og formane vor Kirkes medlemmer til at være meget opmærksomme på følgende farer:

1. Døm eller kritiser ikke Gud. Hav tro på det retfærdige i alle Hans gerninger.

2. Selv om vi omgås alle racer og ønsker dem de samme rettigheder, som vi nyder, bør sund fornuft sige os, at vi ikke bør bringe større vanskeligheder ved ægteskab mellem den sorte og den hvide race.

Vi beder Dem forstå, at vi ikke skyer eller på nogen måde hader negrene. Vi elsker dem og er villige til at hjælpe dem på enhver mulig måde. Jeg vil også gerne oplyse alle om, at negerproblemet i Amerika ikke er så slemt, som vi læser om. De tilfælde, som kommer i avisen, er de sjældne tilfælde. Jeg kan sige med sandhed, at negrene i Amerika ikke bliver behandlet dårligere end mormonerne i Danmark og nogle andre lande.

Jeg håber, at dette vil besvare nogle af Deres spørgsmål og give Dem en klarere forståelse af denne lære, og jeg beder, at vi alle må søge hos Gud og finde den tro på Ham, som er absolut nødvendig for at opnå frelse og ophøjelse.

Deres hengivne broder,

Levi B. Thorup,

missionspræsident.

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Er medlidenhedsdrab nogensinde forsvarligt?

Spørgsmål:

I vor studieklasse rejstes det spørgsmål, om der nogensinde var et tidspunkt, hvor medlidenhedsdrab var forsvarligt? For eksempel er der her et ældre menneske, som er meget syg af en sygdom, som lægerne siger ikke kan kureres. Lægen udtaler, at han kan forlænge livet og således fortsætte lidelserne, men døden vil uundgåeligt blive det endelige resultat. Ville han kunne retfærdiggøres, hvis han tog skridt til at fremme døden og gøre en ende på patientens fysiske lidelser? Hvis der blev givet samtykke til, at lægen kunne tage et sådant skridt for at fremme døden, ville så han og de, som sanktionerede det, være skyldige og måtte stå til ansvar for det på dommens dag?

Svar:

Svaret på dette spørgsmål er meget simpelt. At tage liv blev fordømt, da Kain slog Abel ihjel, og Kain blev for sin frygtelige synd straffet langt værre end om han havde mistet livet. Efter at Noa og hans familie kom ud af arken, fornyede Herren denne befaling og sagde:

»Om nogen udøser menneskers blod, ved mennesker skal hans blod udøses, thi i sit billede gjorde Gud menneskene«. *(1. Mos. 9:6).*

Hvem har visdom nok til at sige, at der nogensinde, i tilfælde af den yderste sygdom og lidelse, er et tidspunkt, hvor håbet om helbredelse er forbi? Man har mange gange hørt om personer, som tilsyneladende var på dødens tærskel og havde store lidelser, men som til sidst kom sig. Svaret på dette spørgsmål er i korthed, at det at antage, at den tid er kommet, da den person, som er syg, ikke kan blive helbredt, og at det ville være forsvarligt at gøre en ende på lidelsen ved en smertefri død, er en formastelig konklusion. Den befaling, der blev givet Noa, er stadig i kraft, og vil være en del af den guddommelige lov, lige så længe som dødeligheden varer.

Dette spørgsmål om »medlidenheds«drab, eller euthanasia, rejses bestandig i tilfælde, hvor personer er meget syge og lider meget, tilsyneladende uden håb om helbredelse. Det er også blevet overvejet i tilfælde med børn, som er hjemsøgt af alvorlige deformiteter, som vil gøre dem til en byrde, ikke alene for sig selv, men for andre hele resten af deres liv. Der er imidlertid spørgsmålet om samvittighed, som ville plage dem, som var skyldige, så de ville leve med en følelse af at have begået en forbrydelse, som er utilgivelig, og de ville sikkert aldrig få fred.

Diskussionerne om dette spørgsmål vil sandsynligvis aldrig høre op. I året 1935 blev dette spørgsmål om »medlidenheds«drab fremsat i et lovforslag i det britiske overhus. Dette lovforslag havde til hensigt at tillade videnskaben at afgøre, om folk kunne få bevilget deres ønske om en smertefri død, og blev fremsat af Lord Ponsonby, Labours leder. Som kommentar til dette skrev *Deseret News* følgende:

»I England som i andre lande har der i de seneste år været en voksende bevægelse for at legalisere »medlidenhedsdrab« for uhelbredeligt syge. De mange »medlidenhedsdrab« i Storbritannien har tjent til at rejse interesse for bevægelsen, og i mere end et år har Euthanasia Legalization Society, understøttet af prominente læger og kirkeledere, drevet kampagne for, hvad der benævnes en »let død« i visse tilfælde.

Siden en engelsk læge tilstod, at han havde taget livet af fem »uhelbredelige«, har læger og lægmænd debatteret det rigtige eller det forkerte i at gøre en ende på de folks lidelser, som er dømt til en livslang tortur og ikke ønsker at leve.

I henhold til ordlyden af det lovforslag, som nu er under debat i det engelske parlament, ville loven blive håndhævet under en opmand, som ville blive udnævnt af sundhedsministeren. Opmandens tilladelse ville være nødvendig, før et liv kunne tages. Loven ville blive begrænset udelukkende til 'sygdom, der indebærer svære lidelser eller har en uhelbredelig og fatal karakter.'

Ansøgeren til »medlidenhedsdrab« skulle være over 21 år og ved sin forstands brug. Hans ansøgning skulle være skrevet af ham selv og bevidnet af to læger. Hvis tilladelsen gives, ville den foreslåede »lette død« kun kunne blive administreret af en særligt bemyndiget læge i overværelse af et officielt vidne.

'Det ser ud til, at civilisationen allerede har besvaret dette spørgsmål uden at være klar over det. Menneskehedens almindelige samvittighed erklærer, at det er en synd og en forbrydelse for nogen privat person at tage en andens liv. Men den erkender også, at loven, enten den er kongens vilje eller folkets vilje, er den eneste menneskelige kraft, som har ret til at tage et menneskeligt væsens liv.

Drab af staten, af en lovens håndhæver eller en soldat i kamp er det eneste drab, som nu anses for forsvarligt og ikke forkert. Derfor er selvmord dadelfrit, hvis det sanktioneres af loven. Men vi står stadig overfor Sinailoven — Du må ikke slå ihjel — som i sin brede fortolkning bandlyser ethvert drab af menneskeligt liv«.

Medens denne diskussion gik for sig angående spørgsmålet om euthanasia i Storbritannien, sluttede Salt Lake *Tribune* sig også til fordømmelsen af et sådant princip, og følgende er taget fra en redaktionel artikel i dette blad for 12. marts 1935:

»Tabuet mod mord er så stærkt og ligger så dybt fæstet i vor kultur, at spørgsmålet, om det er rigtigt eller forkert, sjældent kommer ud for overvejelse. Ulig de mere modstridende emner, hvor den offentlige mening er mere eller mindre ligeligt delt, tenderer den almindelige tro på

forsvarligheden af mord mod at holde emnet udenfor polemikens rige.

Når grænsetilfælde viser sig, bliver det imidlertid ikke blot et spørgsmål om nyheder, det er også grunden til præmisserne for vor tro. Der har derfor været megen avisomtale i anledning af den 62 år gamle kvinde i England, som forsætligt lagde sin imbecile søn »til hvile«. Kvinden kom for retten, blev erklæret for skyldig og dømt til hængning for mordet på sin invalide søn, som hun havde plejet i 30 år. Som en reaktion på den engelske offentligheds udbredte krav blev kvinden imidlertid fornylig benådet.

Mange folk vil forsvare den velmenende gamle dames handling med den begrundelse, at den smertefri udslettelse af en hjælpeløs invalid er en forsvarlig, ja endog menneskelig, handling. Et sådant argument taber imidlertid fuldstændig de sociale konsekvenser, det indebærer, af syne. Med et sådant fortilfælde kunne enhver, ikke blot forældre, påtage sig retten til at bestemme, at en given person — ikke alene en invalid — ville have det bedre som død. I en hævngerrig tilstand eller med en forrykt tro på sin egen overlegne dømmekraft kunne en person således give en anden en dødbringende medicin uden at have myndighed dertil og fuldstændig uden retfærdiggørelse.

I en civilisation, som har opnået stor sukces med hensyn til at råde bod på naturlige deformiteter, og i et samfund, som netop fornylig har lært den kunst at forlænge livet, synes det en lille smule forhastet at opmuntre til den praksis at udføre veloverlagt drab. Ydermere er spørgsmålet om, hvorvidt en bestemt sygdom eller en defekt er uhelbredelig, ikke let at afgøre, for det er ikke altid en kendsgerning. Selv med vor begrænsede kendskab til endokrinologi (læren om de lukkede kirtler) f. eks., kan mange imbecile, som f. eks. ham, Mrs. Brownhill så barmhjertigt lagde »til hvile«, måske blive kureret, forudsat at de får den rette behandling fra barndommen, og naturligvis forudsat, at sygdommen ikke er nedarvet. Mange tilfælde, som for få år siden blev betragtet som uhelbredelige, ligger nu indenfor muligheden af at kunne bedres, om ikke helbredes. Indtil opdagelsen af insulin, for eksempel, blev diabetes (sukkersyge) anset for håbløs. Perniciøs anæmi blev ligeledes indtil fornylig anset for skæbnesvanger. Prognosen for generel paralyse hos sindssyge blev overalt anset for meget dårlig, indtil en østrigsk psykiater opdagede en behandling, som har gjort det til en af de mest håbefulde af alle de forskellige former for sindssyge.

Der er tilfælde, indrømmer vi, hvor det ville synes humant smertefrit at afslutte et unyttigt liv. Men det praktiske spørgsmål er: »Hvem skal sige det«. Den offentlige mening er øjensynlig endnu ikke rede til at tillade endog en veltrænet, højsindet læge til at bruge sin konduite på et sådant punkt.

Under hensyn til vor begrænsede kundskab og den menneskelige naturs skrøbelighed synes det derfor, at nogle få håbløst syges liv ikke kan opvejes mod de mulige nedbrydende konsekvenser, der følger ved at tillade en far eller mor, eller endog et »råd af udryddere« at afgøre sådanne spørgsmål om liv og død«.

Lad os erindre, at enhver persons liv ligger i Guds hånd. Det dødelige menneske har ikke fået retten til at dømme om, hvorvidt en syg sjæl skal blive her eller tages bort fra dette dødelige liv. Heller ikke ligger det indenfor vort område at sige, hvornår en person har fuldendt sit jordiske løb. Intet andet menneske led så intenst som Guds Søn gjorde det, da Han, medens Han led, sagde:

»Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn«. *(L. & P. 19:18—19).*

Vi må komme til den slutning, efter omhyggeligt at have overvejet dette spørgsmål, at et normalt menneskes samvittighed ville plage dette menneske resten af hans dødelige liv, hvis han var skyldig i en sådan handling. For så vidt det angår at lide nogen straf vil det være en sag, der opsættes til den endelige dom.

Joseph Fielding Smith.

KÆDEBREVE

Det Første Præsidentskab har udsendt følgende meddelelse angående kædebreve:

Til alle missionspræsidenter.

Vor opmærksomhed er fornylig blevet henvendt på en voksende skik blandt nogle af vore missionærer og medlemmer, nemlig udsendelse af »kædebreve«. Et af disse breve, som fornylig er kommet i vor besiddelse, advarer modtageren mod at bryde »kæden«, men sende kopi af brevet til seks andre uden tøven.

Foruden, at det ikke tjener noget nyttigt formål, er denne skik tidsrøvende og bidrager visselig ikke til at dyrke de bedste interesser indenfor Kirkens aktiviteter.

Vi opfordrer indtrængende til, at De tager øjeblikkelige skridt til at sørge for, at denne skik ophører blandt Deres missionærer og medlemmer.

Deres hengivne brødre

David O. McKay
Henry D. Moyle
Hugh B. Brown

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

»Den, som sætter splid«

Da den gamle vismand nævnte de ting, som Herren hader, omfattede han blandt andet:

»Stolte øjne, løgnetunge .... et hjerte, der udtænker onde råd, fødder, der haster og iler til ondt, falsk vidne, der farer med løgn, og den, som sætter splid mellem brødre«. *(Ordsp. 6:17—19).*

At sætte splid mellem brødre omfatter naturligvis løgnetunge, hjertet, der udtænker onde råd, fødder, der haster og iler til ondt, og falsk vidne.

Man kan ikke sætte splid mellem brødre, med mindre man er befængt med i hvert fald nogle af disse dårlige karaktertræk.

Når det huskes, at Herren gjorde et af sine ti bud til et påbud mod at bære falsk vidnesbyrd, er det intet under, at Han anfører dette onde som en af de ting, Han hader.

Enighed i troen er af vital betydning i Herrens sande Kirke. Enighed mellem brødre er ligeledes vigtig. Frelseren befalede sine disciple at være ét, ligesom Han og Hans Fader er ét. I vore dage har Han sagt, at »Undtagen I er ét, er I ikke af mig«.

Er det da noget under, at Han hader dem, som vil skabe uenighed og splid i de kredse, hvor Han befaler, at der skulle være kærlighed og enig forståelse?

De, som sætter splid mellem brødre (og søstre også for den sags skyld, for vi fortolker »brødre« som en almengyldig vending her), kan være dem, som taler imod brødrene og søstrene, medens de er hjemme hos deres egen familie. Når en fader eller en moder fordømmer eller kritiserer dem, som har myndighed, breder det sig til børnene, og de bliver derefter utilfredse. Børnene er også »brødre« i denne forbindelse, og splid sættes mellem dem på denne måde. Bør de ikke beskyttes?

Af misundelse kan der opstå splid af skuffelse over udnævnelse af lokale funktionærer, som vi måske ikke kan være enige med, og som vi vægrer os ved at opretholde.

Nogle er kritiske overfor Kirkens økonomiske politik og vægrer sig ved at bidrage til bygnings- eller andre fonds. Når de hæver deres røst imod sådanne projekter, »sætter de splid mellem brødre«, og misfornøjelse bliver resultatet.

Der er nogle, som »løber om hjørner« for at hviske til præsiderende funktionærer om andre i en gruppe. Deres snak kan være sand eller ikke sand, men den måde, de handler på, sætter splid mellem brødrene.

Dette er endnu en form for sladder, som kan være rigtig eller ikke rigtig. Sladder ødelægger ens rygte, sværter ens navn, sårer ens følelser, skaber bitterhed og strid, deler undertiden tidligere enige grupper i afdelinger og knuser hjerter og ødelægger nerver.

Er der nogen, der har ret til at påføre deres medmennesker sådanne lidelser? Hvor langt er det ikke fra det andet store bud, som vil have os til at elske vor næste som os selv! Hvilken afvigelse fra den Gyldne Regel, som vil have os til at gøre mod andre, som vi ønsker andre skal gøre mod os!

Kan vi se, hvorfor Herren hader dem, som sætter splid mellem brødre? Kan vi se, at de, som gør det, efter al sandsynlighed også er skyldige i de andre ting, som nævnes der — at lyve, være falsk vidne, der udtænker onde råd (eller planer), og har fødder, der haster og iler til ondt?

Da Herren lærte nephiterne, at stridens ånd er djævelens ånd, talte Han om denne slags synd. At sætte splid er at skabe strid, og det gøres ved Satans ånd.

Hvis folk blot kunne lære at efterleve evangeliet og tage Frelserens lærdomme med hensyn til vor holdning overfor vor næste alvorligt, ville alle blive så meget lykkeligere.

Men ikke blot lykke står på spil her — frelse gør det også. Kan nogen blive frelst, hvis det, han gør, hades af Herren? Når Herren hader falske vidner og ondskab, som Han gør, fremmer vi så vor hellige skæbne, hvis vi hengiver os til det?

Frelseren sagde, at det første og store bud er, at vi elskèr og tjener Gud af hele vort hjerte, sind og styrke. Han sagde, at det andet er dette ligt i betydning — Elsk din næste som dig selv!

Folk, som aldrig tænker på at ryge en cigaret eller endog at drikke en kop kaffe, holder sig undertiden ikke tilbage med at sværte en andens navn. Men hvad er værst? Er det at drikke kaffe mere afskyeligt end at snigmyrde karakteren?

Det er måske ikke rigtigt at prøve på at sige, at det ene bud er mere vigtigt end det andet, for de danner alle en del af evangeliets samlede mønster, men der er ganske sikkert nogle af dem, der medfører alvorligere straf end andre. Hvor mange synder er værre end at sønderrive Guds værk ved at sætte splid mellem brødre?

(Redaktionel artikel i CHURCH NEWS).

Det stod i STJERNEN for 100 Aar siden

15. Mai — Anno 1863

Den offentlige Mening er ofte vildfarende

Det synes, som om Menneskene ingensinde have anstrengt sine Evner og Talenter saa meget som i den nulevende Slægt — ikke for at opmuntre de skjønne Kunster, ikke for at dyrke Jorden og Fredens heldbringende Sysler, men for at opfinde de frygteligste Redskaber til Menneskeslægtens Udryddelse af Tilværelsen — for at tage det Liv, som Gud har givet Enhver i en viis og herlig Hensigt.

De Mænd, som offre deres Tid og Evner for deres Medmenneskers Vel, blive aldrig ret paaskjønnede, medens de, der arbeide paa Menneskenes Undergang, blive høiligen roste og hævede til Skyerne, hvergang det lykkes dem at bringe en ny Opfindelse i dette Øiemed for Dagen. Pressen udbasunerer jublende deres Navn, og Mængden beundrer dem i sin Tankeløshed som nogle af Verdens største Aander.

Hvormange findes der, som forstaae hvad der tjener til deres sande Gavn og hvem der ere deres sande Velgjørere? Hvormange foretrække ikke den verdslige Pomp og Stads, militaire Operationer og anden opsigtsvækkende Glimmer fremfor de nyttigere industrielle Foretagender?

Naar vi tale om disse Ting, skeer det uden al Fordom, og vi klage ikke over et Onde, uden til samme Tid at paapege Midlet, hvorved det kan afhjælpes, thi vi holde ikke af den blinde, sneverhjertede Politik, som dadler det Onde, uden at paavise noget Middel til Redning for dem, der ønske at unddrage sig fra samme. Naar vi sammenligne Følelserne hos Menneskeslægtens Fleertal med de Motiver, der besjæle dem, som ere blevne vakte af den almindelige Døs ved Sandhedens mægtige Røst, hvor stor er ikke Contrasten! For de trofaste Hellige aabner der sig en herlig Fremtid, som lover at skjenke dem Opfyldelsen af Engelens prophetiske Ord: »Fred paa Jorden, og Velvillie blandt Menneskene«. De derimod, som ikke have faaet deres Øine opladte for den guddommelige Sandheds livgivende og frelsende Kraft, de skue fremad i mørk Fortvivlelse, grublende paa hvad Fremtiden vil bringe.

Man skulde troe, at Menneskene beredvilligt vilde følge det Mønster, Frelseren satte dem saavel i Ord som i Handling, men besynderligt nok, næsten alle uinspirerede Mænd opkaste sig til Dommere i denne Sag og erklære dristigt, at det er baade ret og nødvendigt, at Menneskene ødelægge hverandre. Hvis Krigen ikke ansaaes som tilladelig, ja roesværdig (endskjøndt man for et Syns Skyld erklærer den for en stor Ulykke), vilde Ingen kunne indlægge sig Ære og Anseelse ved at opfinde Krigsredskaber til deres Medskabningers Udryddelse.

Man pleier at sige, at naar Nationerne foretage store Rustninger, vil Krigen snart følge efter. Dette kunne vi let troe, thi den samme Aand, som inspirerer dem til at ruste sig, vil sikkerlig ogsaa give dem en eller anden Grund til Kiv. Vor Mening er denne, at ingen Nation, intet Folk, intet Individ har nogensomhelst Ret til at erklære Andre Krig, hverken efter de menneskelige eller guddommelige Love, undtagen i Selvforsvar. Dette er vor faste Overbevisning, betragtet fra vort Synspunkt, og hvorfor skulle vi ikke sige det? thi visseligen Tiden nærmer sig, da Nationerne, ifølge de gamle og nyere Propheters Vidnesbyrd, skulle opstaae mod hverandre, og Folkene hjemsøges af Hunger, Sygdom og andre Plager, fordi de have afveget fra Herrens Veie, og ikke ville vende om til ham igjen nu, da han har sendt dem sit Evangelium for at oplyse dem om deres Vildfarelse; thi Menneskene ere tilfredse med deres egen Kløgt, og tillader Ingen at blande sig i deres Sager for at belære dem, end ikke Gud den Almægtige.

Mærkværdigt nok ere Alle enige om, at Himlene i denne og den tilkommende Tid ere og skulle være lukkede, saa ingen Kundskab kan øses af Livets Kilde mere, til Trøst og Opmuntring for den svage, feilende Skabning, og hvad som er endnu forunderligere er, at naar et Sendebud fra Himmelens og Jordens Drot fremtræder blandt dem, høster han kun Haan og Spot for sin gode Villie, og de foreskrive saaledes i Virkeligheden Gud selv Regler, som han skal holde sig efterrettelig. Vi advare derfor Saamange, til hvem vor Røst kan naae: Vogt Eder for en saadan farlig Færd, at den Almægtiges Vrede ikke skal optændes mod Eder og svarligen straffe Eder for Eders Opsætsighed mod ham. Glem ikke, at Guds Veie ere ikke som Menneskenes; han udfører sine mægtige Undere, uden at tage Hensyn til det skrøbelige Menneskes Mening.

Vi vide, at naar en jordisk Konge sender sin Gesandt til et fremmed Hof, venter han, at Enhver skal anerkjende ham som hans Befuldmægtigede, og den Modtagelse, Gesandten nyder, ansees som et Beviis paa den Stemning, det fremmede Hof nærer for ham selv. Den Behandling, der bliver vore Ældster tildeel blandt de Christne, minder os om en Anecdot om en europæisk Statsmand, som uheldigviis havde en Strid med sit Lands Premierminister, og som desuden følte sig meget generet af en Favorit, som dengang havde tilegnet sig betydelig Magt. Da han en Dag traf sammen med Ministeren, beklagede han sig over den Uretfærdighed, han leed under, og truede med, at hvis han ikke fik den Opreisning, han ønskede, ville han appellere til selve Kongen. »De vil intet Medhold faae paa den Kant«, sagde hans Modstander, »thi jeg skal selv indfinde mig der og fremstille Sagen i et ganske andet Lys«. »Saa indsender jeg min Klage til Justitsministeren«, svarede den Anden. »Det kan heller ikke nytte Dem noget«, sagde hans ubønhørlige Modstander, »thi Justitsministeren er min Slægtning og mig fuldkommen hengiven«. »Saa appellerer jeg til Himmelen«, raabte Statsmanden utaalmodigt. »Ogsaa forgjeves«, var Svaret, »thi det er en fremmed Magt, med hvem vi ingen Forbindelse have«.

At dømme efter den Maade, vore Ældster blive behandlede paa, maa man antage, at Folket, til hvem de sendes, befinder sig i samme Omstændigheder som Ministeren: Himmelen er Magt, med hvem de ingen Forbindelse have. Vort Raad er til Alle at være vaersomme i deres Dom, og ikke letsindigt forkaste Nogen, der udgiver sig for en Herrens Tjener, før de have omhyggeligt drøftet det Budskab, han bringer.

Kirken i dag

Mormonudstilling i New York

Det Første Præsidentskab har godkendt tegningen til en udstillingsbygning, som Kirken skal opføre på Verdensudstillingen i New York i 1964—65. Bygningen vil blive en model af Salt Lake Templet.

Mormonkirke ved Muren i Berlin

I Berlin har der været grundstensnedlæggelse til en kirkebygning, kun syv huse fra muren, der deler byen i øst- og vestsektoren. Bygningen er beregnet til at tjene Berlin-Neukölln Ward.

Første mormonkirke påbegyndt i Japan

I Tokio er påbegyndt opførelsen af den første mormonkirke, der nogensinde er bygget i Japan. Andre kirker er planlagt i Okinawa, Korea, Kina, Taiwan og på Filippinerne.

Mormonhospitaler

Antallet af hospitaler, der drives af Kirken, er nu nået op på 16. Disse hospitaler råder tilsammen over 1900 sengepladser.

Tidligere missionærer på universitet

Omkring 20 % af de nuværende 12.538 studerende ved Brigham Young Universitetet i Provo, Utah, har virket som missionærer for Kirken, nemlig ialt 2418, der alle har brugt 2—2½ år i missioner over hele verden — frivilligt og på deres egen bekostning.

Mormonkirken vokser

I 1962 blev der omvendt og døbt det højeste antal, der nogensinde er døbt på et år, nemlig 115.000, i henhold til de tal, der er udarbejdet af Kirkens missionærafdeling. Kirken, som i 1830 startede med en beskeden begyndelse, nemlig 6 medlemmer, har nu omkring 2 millioner medlemmer.

BREV FRA FÆRØERNE

Thorshavn, den 20. februar 1963

Kære søskende og venner!

Hvor mange af os kender egentlig ret meget til Færøerne, befolkningen og Jesu Kristi Kirke på disse små øer i Atlanterhavet?

Da jeg tror, at det vil interessere jer at høre noget om, hvordan forholdene er her oppe på Færøerne, har jeg besluttet at skrive lidt herom, så I på denne måde kan få et indtryk af, hvordan søskende lever her oppe.

Langt borte fra Danmark, over Nordsøen og Atlanterhavet må man for at nå Færøerne. Hele fyrre mil nordvest for Shetlandsøerne og firs mil vest for Norge ligger denne øgruppe. På Europakortet ser den ud som en række små prikker. Hvis øerne blev lagt sammen, ville de kun være lidt større end Lolland.

Når man kommer med skib til Færøerne, viser disse sig ude fra havet som en eneste stor ø. Under sejladsen får man et første indtryk af disse øer. I al deres storslåede skønhed er de nøgne at se til, thi der findes på dem ingen træer og næppe buske, når undtages i nogle haver i Thorshavn, som er blevet anlagt for ikke så mange år tilbage. Til gengæld gror græsset mange steder frodigt op ad fjeldsiderne, til føde for de tusinder af får, som strejfer om på fjeldene.

I gamle dage, under disse naturforhold, var det for færingerne en kamp for livet at bjerge deres daglige udkomme. — Først i den historiske tid har de bosat sig på øerne, man savner derfor ethvert spor af kæmpehøje, stendysser, flinteredskaber og våben fra stenalderens og bronzealderens tider. Sagnet fortæller, at enkelte skotske eneboere i den grå oldtid har opholdt sig heroppe. Men først i Harald Haarfagers dage skete den egentlige bebyggelse fra Norge. Fribårne mænd, som ikke ville finde sig i hans eneherredømme, drog ud mod vest og kom blandt andet til Færøerne for at bosætte sig der. En tid lang fortsatte de i deres nye hjem det fra fædrene nedarvede liv. Hvad der havde sysselsat disse slægter i den norske hjembygd, overførtes til de nye forhold. Forbindelsen med den store verden vedligeholdtes af høvdinge. Men opholdsstedet var for afsides og afskåret fra omverdenen; efterhånden bragte den hårde og ubøjelige natur disse begavede og højt udviklede slægter til at synke hen i den lydløse tilværelse, som er betegnende for enhver af verdenslivet glemt befolkning, der til gengæld finder sin tungsindige glæde i sangene fra fortiden, medens døgnets slid for udkommet og den hårde kamp mod en barsk natur lægger beslag på alle evner og kræfter.

Over Shopenfjorden forbi Kirkebönes, Strømøens sydspids, går farten ind mod Thorshavn. Efterhånden som man nærmer sig denne Færøernes hovedstad, bliver bådene, der sejler til og fra byen, flere og flere.

I selve byen er gaderne smalle og i høj grad ujævne, bakke op og bakke ned. Om vinteren, når det er frost, er disse bakkede og skrå gader vanskelige at passere for fodgængere, da disse skråninger er blevet lavet til glidebaner af den glade ungdom.

De fleste færinger er meget venlige, også når det drejer sig om evangeliet. De kan godt lide at tale om religion, da mange selv er religiøse. Således hører man hver søndag i radioen sange, der omhandler Jesus. Mange af disse sange bliver også valgt i ønskekoncerter. Det sidste ville mange danskere sikkert blive forarget over. De plejer som regel at sige: »Om søndagen vil vi ha' fred og ro og vil ikke høre nogen 'præken'«. Dette får mig ofte til at tænke på en lille fortælling, som jeg ikke kan lade være med at nævne her. Det drejer sig om en handelsrejsende fra Oslo, der engang skulle til en by et stykke nordpå, og i den anledning tog toget. Han finder sig en plads i en kupé. Men da det er umuligt at lade være med at »tyvelytte« til de andres samtale, bliver han også klar over, hvad samtalen drejer sig om. Sandelig, om ikke det er gudelig snak og fromt prækeri, de sidder og opvarter hinanden med!

Da han er en bitter modstander af dem, der sådan er deres kristendom bekendt, rejser han sig, går ind i en anden kupé og får der plads i nærheden af to damer. Sandelig, om ikke de sidder og taler om Kristi genkomst!

Han står ud på næste station og tager en lokalbåd, som han kan komme med til den by, han har billet til. Men var det galt i toget, bliver det endnu værre ombord på skibet. Han giver sig til at lede efter kaptajnen, og da han finder ham, råber han: »Kaptajn, findes der ikke et sted, hvor man kan blive fri for disse mennesker med al deres forbistrede præk?« »Jo«, svarede den troende kaptajn. »I helvede bliver du fri for det!«

De fleste færinger taler og forstår dansk, så sprogvanskeligheder opstår der ikke for de dansktalende missionærer. Det danske sprog er hovedfaget i skolerne, men der har i de senere år været en bevægelse for at skaffe færøsk en mere fremtrædende stilling, så nu prædiker man på færøsk i kirkerne.

Den moderne tid har holdt sit indtog på de før så isolerede øer, og de nye forhold har medført en social forvandling, ved hvilken befolkningen mere og mere driver bort fra landbruget og det gamle bondeliv, og over til fiskeriet.

Har I nogensinde hørt »Grindabod« (Grinderåbet)? Det betyder, at der er grindehvaler i nærheden. Når dette råb lyder, får alle travlt. Mændene slipper, hvad de har mellem hænderne og styrter straks hjem efter deres hvalspyd og står straks til søs. Sidder man i kirken og hører en gudstjeneste, smider man omgående salmebogen og lader præst være præst. Det er en endeløs hastepsykose, der griber befolkningen. Det er hændt, at man har sat bådmotoren i gang uden at give sig tid til først at hejse ankeret, således at båden er faret rundt i ring som en gal ko i tøjr.

En grindehval kan blive over syv meter lang og knuser med lethed en færøsk båd. Desværre har den blot ikke forstand på at forsvare sig. Jagten foregår på den måde, at man ved råb, stenkast og anden larm prøver på at fortrædige de skikkelige hvaler akkurat så meget, at de sætter sig i bevægelse i den retning, man ønsker. Som regel prøver man på at få grinden trængt ind i en bugt eller vig, hvor drabet skal finde sted. — Angrebet på grinden sker ved hjælp af særlige grindespyd, lange stænger med en skarp kniv i spidsen. Forrest i hver båd står en eller to mand og stikker løs på hvalerne. Efterhånden, som disse bliver sårede, bliver de fuldstændig vilde af skræk og smerte. De farer rundt mellem hinanden og pisker vandet mere og mere rødt af blod. Snart er hele bugten en

forvirret blanding af både og hvaler i kamp, et storslået og grusomt slagteri. Hvis denne fangst ikke havde været et erhverv, ville det være berettiget at stille den i klasse med de sydlige landes tyrefægtninger.

Grindekød og spæk smager ganske fortræffeligt og bliver nydt med stort velbehag af færingerne. For den, der kan lide levertran, er spækket en særlig delikatesse.

——

Hver søndag afholder vi møde her oppe sammen med søskende. Vi har søskende både i Thorshavn og Klaksvig, og vi skiftes så til at besøge og holde møde med dem. Det er virkelig en dejlig oplevelse og erfaring at være på Færøerne som missionær. Her lærer man søskende at kende, som har et stort vidnesbyrd om Jesu Kristi Kirke, og som hver dag har Guds vidunderlige evangelium i tankerne. Vore møder er dejligt opbyggende, selv om vi jo ikke er så mange tilstede som nede i Danmark. Men Herren har jo lovet os, at »hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, vil jeg være midt iblandt dem«. Dette beder jeg også alle søskende huske på; selv om I til tider kan føle jer ensomme og alene, så er der altid en, som hører vore bønner.

Vi sender hilsener fra alle medlemmerne på Færøerne til søskende og venner i Danmark.

De kærligste hilsener,

ældsterne *Jørgen Olesen* og *William Johns*, *Don Jensen* og *Robert Rasmussen.*

Kvindelig Hjælpeforening

Kære søstre!

Det er godt at være hjemme igen! Siden jeg sidste gang havde en sludder med jer, har præsident Thorup og jeg været til templet i Schweiz to gange. Vi rejste sammen med alle vore missionærer fra Jylland og Fyn den første gang, og med missionærerne fra København distrikt den anden gang. Hvilken vidunderlig oplevelse det var! Det var første gang i den danske missions historie, at vi har haft det privilegium at rejse til Templet med vore missionærer, og det var en velsignelse og en anledning, som ingen af os nogensinde vil glemme. Foråret var netop ved at begynde i Schweiz, og vejret var mildt og meget varmere end i Danmark. Gæslingerne var ved at komme frem med deres lådne, sølvgrå blomster, og markerne og bjergskråningerne var smukt lysegrønne. Blomsterne, som vi alle glædede os over sidste sommer på tempelgrunden, var der ikke på denne tid af året, og i begyndelsen syntes jeg, at Templet så meget smukkere ud om sommeren, men om aftenen, da projektørerne blev tændt, blev det igen det skønne sted, vi alle elsker at se på, når vi er der. Den sidste aften, vi var der, var der strålende stjerner på himlen, månen skinnede, og træernes sorte silhuet gjorde det endnu skønnere at se på. Det var beklageligt, at den tid, vi kunne tilbringe der, var så kort, og alle missionærerne ville gerne være blevet der lidt længere, men vi måtte rejse for at komme tilbage til vort arbejde, det arbejde, som Herren har brug for os til at udføre, at bringe dette vidunderlige evangelium ud til så mange mennesker, som vi kan, bringe den glæde og den fred i hjertet, som kun evangeliet kan bringe.

En vidunderlig ting ved tempelarbejde er, at det får vort sind til at tænke på betydningen af familielivet, og får os til at skønne på og elske hvert medlem af vor familie endnu mere. Ved vort vidnesbyrdmøde aftenen før, vi gik ind i Templet, talte en af de kvindelige missionærer om, hvor nær hun følte sig til sin fader, når hun var i Templet eller i nærheden af det.

Sommetider kommer vi ved et vidnesbyrdmøde til at tænke på begivenheder og folk, som vi har inderligt kær. Mine tanker gik til min moder, og mange begivenheder i mit liv, som jeg i dag er så glad for, skyldes min moders kærlighed og vejledende hånd.

Da det i denne måned er Moders Dag, vil jeg gerne fortælle en lille begivenhed i mit liv, som I måske kan få gavn af, og som kan give jer et ønske om at tage jer tid i jeres travle liv til at berede jer til at udføre noget tempelarbejde. I mange år havde jeg altid haft så travlt i Kirken med at gøre andre ting og tage del i så mange af Kirkens aktiviteter, at jeg aldrig kunne finde tid til eller skabe interesse for genealogisk arbejde. Vi havde en søster i vort ward, som elskede det genealogiske arbejde, og hun ønskede altid at få mig interesseret i det. Jeg sagde altid til hende, at jeg havde altfor travlt, og at den del af mit kirkearbejde kunne vente, til jeg var for gammel til at gøre andre ting i Kirken. Hun sagde en dag til mig, at jeg skulle tage ind til Salt Lake City og lære min moder at kende. Jeg syntes, det var sådan noget mærkeligt noget at sige til mig. »Jeg kender da min egen moder«, sagde jeg til hende og lo. Hun blev meget alvorlig og sagde, at jeg skulle tage til Salt Lake City og virkelig lære min moder at kende og skrive hendes livs historie. Nå, jeg gjorde det, og jeg husker, at det var en varm sommerdag, og hun og jeg sad sammen om eftermiddagen i den kølige skygge. Det var en rolig tid på dagen, og den milde brise sendte duften af syrener og roser imod os. Jeg havde blyant og papir med mig, og jeg sagde til hende: »Mor, fortæl mig dit livs historie, og om nogle af de ting, du gjorde, da du var ung pige«, og hun begyndte at fortælle mig så interessante ting, at jeg glemte at skrive dem ned, men de vil altid ligge gemt i min hukommelse. Hun fortalte mig om de besværligheder, hun havde om vinteren, da hun var en lille pige, når hun måtte være med til at passe en stor gård sammen med sin moder, medens hendes fader var på mission for Kirken. Hun fortalte mig, hvor langt hun måtte gå for at komme i skole, hvorledes hun hjalp med til at lave tæpper til deres gulve, og hvorledes hun lærte at bage brød, da hun endnu var så lille, at hun måtte stå på en stol for at ælte dejen. Hun fortalte, hvorledes hun samlede strå fra markerne om høsten og lavede sig en ny hat af det. Hun fortalte, hvorledes hun, hendes moder og hendes søstre gik ud i dalene om sommeren og samlede vilde bær og tændte bål og lavede lækkert syltetøj i en stor jernkedel, og hvorledes den dejlige duft fra syltetøjet fyldte luften på bjergets side.

Hun fortalte mig, hvorledes hun måtte arbejde for at tjene penge for at få en uddannelse, og hvorledes hun elskede musik, men aldrig havde anledning til at studere, og ikke engang havde et instrument at spille på. Jeg kunne blive ved, men historien ville blive alt for lang, men jeg lærte side efter side af vidunderlige ting om min moder og hendes liv, som fik mig til at skønne på hende og elske hende endnu mere, end jeg var klar over. Jeg vil altid være taknemlig over den søster i vort ward, som opmuntrede mig til at lære min moder at kende, for kun kort tid efter blev hun syg, og det ville have været umuligt at have fået en sådan samtale med hende under de samme omstændigheder.

Søstre, på denne Moders Dag tilbringer både de unge piger og de ældre søstre nogen tid sammen med deres mødre. Tænk på, om du virkelig kender hende. Hvis din moder endnu er hos dig, så elsk hende og skøn på hende, medens hun er her. Hvis din

moder er gået bort, så prøv at finde ud af lidt mere om hendes liv og skriv en historie om hendes liv, som du kan give til dine børn, så dine efterkommere kan lære om alle de ting, som har gjort dit liv så rigt.

Før jeg siger farvel for denne måned, vil jeg gerne efterlade hos jer en lille udtalelse, skrevet af Kate Wiggin: »De fleste smukke ting i livet kommer sammen, to eller tre, i dusinvis eller i hundredvis. Masser af roser, stjerner, solnedgange, regnbuer, brødre og søstre, tanter og onkler, fætre og kusiner, men kun én moder i hele verden«.

Glædelig Moders Dag, og på gensyn næste måned.

Kærlig hilsen,

Florence B. Thorup.

»Vi kan ikke være fuldkomne«

af *Christie Lund Coles*

Ofte hører vi folk retfærdiggøre de fejl, de begår, ved at sige: »Ja, vi kan ikke være fuldkomne. Hvis vi var fuldkomne, ville vi ikke være her. Ingen er fuldkommen«.

Og ofte retfærdiggør vi os selv på samme måde. Det er så let at komme med undskyldninger, at finde grunde til vore ufuldkommenheder og fejltagelser.

Og dog, hvad sagde Jesus? Han sagde: »Vær I .... fuldkomne, ligesom jeres Fader i himlen er fuldkommen«.

Mente Han halvfuldkommen, delvis god? Mente Han at være god om søndagen og ulydig resten af ugen? Mente Han, at vi skulle betale vor tiende og vort fasteoffer, men ellers leve som det passer os? Mente Han, at vi skulle hengive os til vore særlige laster og sige: »Den og den gør noget meget værre end dette?«

Jeg tror det ikke. Jeg antager, at ingen *kan* være komplet fuldkommen indenfor kødets begrænsninger og under det pres, vi er underkastet fra alle sider. Men vi kan prøve. Og hvis vi prøver hårdt nok, vil vi opnå nøjagtig så megen fuldkommenhed.

Lige i dette øjeblik kan vi starte på vejen til fuldkommenhed. Vi kan tage formaningen »Vær I fuldkomne« til vort hjerte og arbejde på den dag efter dag, luge de snigende små fejl bort — tendensen til at sladre, til at komme med nedsættende bemærkninger — og sætte dyder i deres sted.

Selv om de uheldige ting vi siger er sande, siger vi de ting, vi tænker, og det er på tide at begynde at tænke på bedre ting for vor egen skyld, så vel som for vore venners skyld.

Vi kan kvæle en dårlig vane i fødslen ved at tænke: Jeg vil ikke domineres af sådan en lille ting. Jeg vil være fri for den. Vi kan begynde at opbygge den positive side af hovedbogen ved at gøre en god gerning hver dag, telefonere eller sende et kort eller et brev til en, der ikke kan komme ud, eller som er ensom eller syg. Vi kan lytte til andres bekymringer i stedet for at tale om vore egne.

Vi kan sige tak for alle vore velsignelser, rense os selv ved at udtrykke vor taknemmelighed.

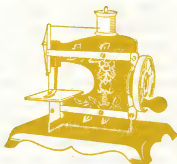
Vi kan bede uden ophør og følge de indre påmindelser, som hvisker til alle, hvis de blot vil lytte til dem.

Vi kan elske mere. Vi kan tilgive mere. Vi kan endog tilgive os selv efter sand, oprigtig omvendelse, med alt hvad det medfører. Mange folk har vanskeligheder, fordi de ikke kan tilgive sig selv, ikke kan få deres følelser af skyld til at forliges med de idealer, de har sat sig. Herren har sagt: ».... Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne«. *(Es. 1:18).*

Jeg tror, vi alle kan komme meget nærmere til at blive fuldkomne. Og når vi gør det — og bestemt uden den mindste smule selvretfærdighed — vil folk kunne lide os og beundre os mere og respektere os. Desuden vil vi kunne lide og beundre os selv så vel som respektere os selv.

Det er en udfordring til enhver. Jeg håber, vi kan tage imod den. (Fra *Relief Society Magazine).*

Syning

II.
Hvorledes man afmærker, sætter nåle i og rir.

Bag hver dygtigt udført, godt udseende kjole eller dragt, er der en lang historie om at være omhyggelig og grundig i hvert eneste af de punkter, der hører med til arbejdets udførelse og som leder til det korrekt udførte klædningsstykke. Uden grundig opmærksomhed over for alle detailler vil der kun være få klæder, der vil kunne betegnes som korrekte.

I alt, hvad man lægger planer for at udføre, er der noget, der hedder »man *skal*«. Dette gælder syning, såvel som alle andre arbejder, man har med at gøre. Arbejde, der udføres tilfældigt, volder ærgrelser og en masse tidsspilde. At afmærke, sætte nåle i og ri er tre af de punkter, der hører ind under den nødvendige grundighed og planlægning, når man skal sy pænt tøj.

Når alle mønsterdelene er klippet, vil det næste punkt være at overføre de forskellige mærker, der er trykt eller på anden måde afsat på mønstret, til stoffet: indsnit, plissé eller læg, knaphuller, lommernes placering, øverste mærke på ærmet o. s. v. Indøv den vane at overføre alle mærkerne fra mønstret nøjagtigt på stoffet, således at De kan finde ud af at sy de for-

skellige stykker sammen. Ofte kan en meget lille afvigelse bevirke, at en hel kjole kommer ud af facon og volder en masse besvær.

Til de fleste stoffer kan man anvende den hurtige og nøjagtige afmærkningsmåde at bruge carbon (kalkérpapir) og tracérhjul. Rette linier, som f. eks. afmærkning af indsnit, plissé eller læg trækkes ved at holde tracérhjulet mod kanten af en lineal. Husk altid, at man kun kan lægge carbon på vrangsiden af stoffet, da mærkerne ikke kan fjernes.

Skal man klippe i dobbelt stof, lægger man carbon både over og under stoffet, inden man tracerer. Enkelte punkter, som f. eks. afmærkning af det øverste af ærmet, afmærkes med to små kryds.

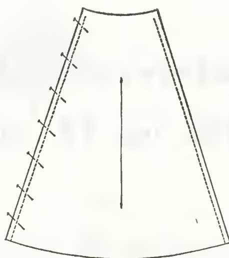
Der er visse materialer, som f. eks. svær tweed og løst vævede, tynde stoffer, der ikke lader sig tydeligt mærke med tracérhjulet. På gennemsigtige stoffer vil man desuden kunne se afmærkningerne fra retten. På alle slags stoffer, hvor det er nødvendigt at afmærke på retten, og på de svære stoffer, må man bruge skræddernåle, eftersom alle andre metoder vil sætte blivende mærker.

En kridtet tråd trukket igennem begge stoflag med små sting er en hurtig og let måde at afmærke sømme på.

Sy en række korte og lange risting med en tråd i kontrastfarve ned midt foran og bagpå af nederdel og bluse til at vise, hvor de skal passe sammen.

Jo mindre man håndterer med et klædningsstykke under udførelsen, des bedre vil det se ud, når det er færdigt. Gentagne stikninger og pillen-op-igen for at rette på begåede fejl giver stoffet et forkrammet udseende. Man kan spare både tid og anstrengelse ved at være nøjagtig med afmærkningen fra begyndelsen, så sammensyningen bliver rigtig med det samme.

Arbejd altid så meget som muligt på et bord og læg materialet fladt ud. Sæt sømmene sammen med nåle med absolut akkuratesse for oven og forneden og med små mellemrum. Sæt nålene i stoffet i ret vinkel på kanten og sømlinien, så er de ikke i vejen, når man stikker sømmen. Vær ekstra nøje med lange sømme og de skrå sømme. Trykfoden på maskinen vil gerne trække lidt mere i det øverste lag end i det nederste, så man må være meget omhyggelig for at undgå dette.

Korrekt fremgangsmåde, når man sætter nåle i lange sømme.

Om man vil nøjes med at sætte nåle i det materiale, man skal sy af, eller man både vil sætte nåle og ri, afhænger både af stoffets kvalitet og syerskens dygtighed. Stof med luv, som f. eks. fløjl og duvetine, kryber sammen, når man syr i det. Sarte stoffer, som chiffon, strækker sig og glider. Alle disse stoffer må man ri bedre sammen end de fast vævede og glatte stoffer.

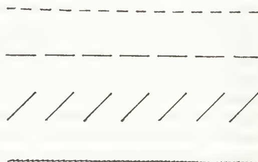
De fleste kvinder synes, at rining er en langsom, lidet tillokkende proces. Men det kan i mange tilfælde gøres hurtigt på maskinen i stedet for i hånden. Man bruger de længste sting på maskinen og syr de stykker sammen, der skulle have været riet sammen, efter først at have sat dem sammen med nåle. Dette er til stor hjælp, ikke blot for at holde stykkerne sammen til prøvning, men også til afmærkningen.

Når man bruger denne fremgangsmåde, må man bruge tråd i en afvigende farve, så den let kan ses.

Når man rir til prøve, kan man bruge den tråd, der passer i farven. Hvis man ikke skal foretage rettelser, kan man så lade ritråden blive siddende eller fjerne den, ganske som man ønsker. Foretrækker man at lade den sidde, lader man maskinen sy hen over den.

Hvorledes man rir

1. Rining med hånden før prøvning; korte sting.
2. Risting til afmærkning: lange og korte sting.
3. Skrå risting til mellemfor, opslag og linninger.
4. Maskinristing med de længste sting på maskinen.

Når man rir lange sømme sammen forud for prøvning, er maskinrining det ideelle. Den er ikke blot hurtig, men den holder stykkerne fast sammen og sikrer derved nøjagtighed. Hvis man har riet sammen i hånden, må man passe på at ri med så små sting, at stykkerne holdes tæt sammen.

Ritråd fjernes altid i korte stykker, idet man klipper den over med korte mellemrum. Derved undgås megen slid og riven i stoffet. (Fortsættes).

(Fra »*Relief Society Magazine*« april -58)

Stavnskonference i Hamburg den 16. og 17. marts

Det var med store forventninger, vi tog afsted for at deltage i stavskonferencen i Hamburg, og vi blev ikke skuffede, alt var så vidunderligt, at det er svært at fortælle, hvad der gjorde mest indtryk på os. Vi blev modtaget på Altona banegård af missionspræsident Myers og ført til missionshjemmet, hvor vi fik en vidunderlig velkomst af søster Myers.

Lørdag morgen startede med en vidunderlig indledning af dagen, idet præsident Myers samlede alle, missionærer, gæster og husets andre beboere, til morgenandagt, vi sang et par vers af en af Kirkens sange, og knælede ned for at bede vor himmelske Fader velsigne konferencen for os. Efter morgenmaden blev vi kørt til grensbygningen i Elbchaussee, hvor lørdagens møder skulle afholdes. Straks, vi kom, blev vi grebet af den ånd, som man mærker, når sidste dages hellige mødes, der var søstre fra hele Tyskland, fra Finland, Sverige, Norge, Danmark og U.S.A., men vi følte os ikke som danskere og tyskere, men som søstre i den vidunderlige verdensorganisation, som Kvindelig Hjælpeforening er. Dette at møde autoriteter er i sig selv dejligt, men at få den følelse, at de også er glade for at møde en selv, er så opløftende, at det næppe er til at beskrive, ingen af os vil kunne glemme den velkomst, søster Hart og søster Jacobson gav os.

Hvor imponerende at høre disse søstre tale i næsten fire timer uden at gentage sig selv, hvilken ånd der rådede, da søster Hart begyndte at tale til Kvindelig Hjælpeforening, hendes glæde over at være tilstede, hendes hjertelighed, hendes tale, der aldrig blev bebrejdende, var et stort vidnesbyrd til os alle om, hvor udviklende vor Kirke er for os, hvis vi selv vil gøre et arbejde for at få denne udvikling. Søster Hart sagde bl. a.: »Vi må hver især udvikle os selv, en leder må være ydmyg nok til at følge direktiver, til at tage imod lærdom, hun må forstå, at hun ikke kan gøre alt selv, det er vigtigt, at hun forstår, at alle må tage del i arbejdet, så vi kan løfte i flok, en leder må være fyldt med begejstring, så hun kan overføre denne begejstring til alle, hun kommer i berøring med, en leders ansvar er at give andre lærdomme og ansvar, så de igen kan give det videre, på denne måde vil lærdom og ansvar forplante sig ud til hver en lille gren og hver en søster, og ringen vil være sluttet om dette store Kvindelig Hjælpeforenings arbejde«.

Søster Hart pointerede også vigtigheden af, at alle søstre havde et job at udføre, stort eller lille, det er ikke så vigtigt, om søsteren er meget dygtig og intelligent, men om hun har et vidnesbyrd og en vilje til at gøre arbejdet.

Det var også belærende at høre søster Schrader, stavspræsidentinden for Kvindelig Hjælpeforening i Hamburg Stav, give en rapport over fremgangen i Kvindelig Hjælpeforening, de havde haft meget fin fremgang i det forløbne år, og man kunne forstå, at alle søstrene arbejdede med stor flid og dygtighed på hver deres måde.

Efter en kort middagspause, hvor vi fik serveret dejlig mad, lavet af søstrene i Hamburg, fortsatte mødet igen, og stadig så vi denne vidunderlige søster lige aktiv, lige inspirerende og altid med et sødt smil.

Overalt mødte vi stor hjertelighed, men ingen større venlighed end den, præsident og søster Myers viste os, alle i missionshjemmet var indstillet på at gøre disse dage til en vidunderlig oplevelse for os. I et par ledige timer blev vi kørt rundt i Hamburg for at se seværdighederne; det var en smuk dag, selv solen var kommet frem af sit skjul, så Hamburg tog sig meget smuk ud, vi så også den nye stavsbygning, som fra gaden ikke så ret stor ud, men den var bygget i ét plan og kan rumme ca. 1000 mennesker, når den er helt færdig, det er en dejlig bygning, og det er forståeligt, at søskende i Hamburg er stolte af den.

Lørdag aften sluttede af med en dejlig hyggestund i missionshjemmet, hvor vi hørte dejlig musik og nød hinandens samvær.

Søndag overværede vi formiddagsgudstjenesten, og igen havde vi lejlighed til at høre søster Hart og søster Jacobson tale, igen blev vi grebet af deres viden, deres begejstring og deres fængslende måde at tale på. Vi havde også lejlighed til at høre broder Ernst fra den europæiske mission, han talte om familielivet som den vidunderligste institution af alle og opfordrede os til at holde familieaften. En tysk broder og søster holdt også nogle dejlige taler, og et børnekor leverede sang og musik ind imellem talerne. Det var et dejligt møde, og der var en vidunderlig ånd tilstede, og vi følte igen denne fællesskabsånd af at være en stor søskendeflok samlet for at lære mere om Guds værk.

Vi er taknemmelige for lejligheden, vi havde til at overvære denne konference, vi lærte meget om, hvordan vi kan fremme Herrens værk, må vi være i stand til at give det videre.

Grethe Lundbæk *Ruth Markmann*

Kvindelig Hjælpeforenings distriktspræsidentskab, Jylland distrikt.

Musik

Har vi øvet flittigt hele måneden på at dirigere 2-slags-rytmen? Så vil vi i indeværende måned gå videre og finde nogle sange i 3- og 4-slags-rytme. (Se tegningerne!) Lad os stadig holde os til de sange, der begynder på taktslag 1, altså med *nedslag,* f. eks. i sangbogen nr. 3, 7, 57, 71, 78, 94; nr. 66, 68, 96 m. fl. Bliv ikke træt af at øve det samme og det samme; det *er* nødvendigt, selv om det ikke lige i øjeblikket er så spændende. Først, når vi er eksperter i grundslagene, så vi kan dirigere dem i søvne, kan vi gå videre og lære de mange andre ting, der hører til en dirigents arbejde.

Og medens nu dirigenterne fægter flittigt med taktstokken, vil vi tale lidt med organisterne om det, der hedder »Præludium«. Ordet betyder: noget, der går forud for — eller noget indledende. Som indledende musik i Kirken vil det altså sige den musik, der spilles som indledning til vore møder. Hensigten med den er at indlede eller skabe atmosfære, der passer til lejligheden, at skabe baggrund for det, der skal komme.

Den musik, der vælges til præludium, kan være højtidelig, kirkelig eller verdslig; det afhænger af det efterfølgende mødes art. Et religiøst møde kræver musik af en hel anden art end et møde, hvor der f. eks. tales om landets forsvar. I sidstnævnte tilfælde vil man anvende kraftig, marchagtig musik, medens det religiøse møde kræver

Fig. 3

3/2, 3/4 eller 3/8 takt

Fig. 4

4/2, 4/4, 4/8 takt

rolig musik, der giver tilhørerne en dyb, åndelig og hengiven følelse og forbereder dem til meditation og bøn.

Den organist og pianist, som har studeret musik, vil ganske naturligt have et større repertoire af kompositioner af forskellig slags at vælge imellem. Organisten vil have lært meget, der kan anvendes i Kirken. Pianisten vil have et helt andet repertoire, og vil derfor have mindre oplag af den langsomme, højtidelige musik, der passer sig bedst i en kirke. Der er dog adskillige kompositioner, der kan spilles lige så følsomt på klaveret som på orglet, f. eks. Schumann: »Träumerei« og Händel: »Largo«. Ethvert musikforlag vil med glæde fremvise sit lager, så man kan forny sit repertoire.

En vigtig faktor med hensyn til præludiet er varigheden. Musikken skal standse i samme øjeblik, mødet skal begynde. Det vil altså sige, at man må »tage tid« på den komposition, man vil fremføre. Det kan somme tider være nødvendigt at afkorte den; så må man være i stand til at bedømme, hvad man uden skade kan udelade, og hvorledes man alligevel kan slutte pænt af; dette skal nemlig gøres således, at der bliver et helhedsindtryk af kompositionen hos tilhørerne. Måske kan man også blive udsat for at måtte gøre præludiet lidt længere end beregnet; det gør man ved at gentage visse takter af kompositionen, men på en måde, der virker ganske naturlig. Disse ting er kun et spørgsmål om rutine, og alle, der kan spille så meget, at de hjælper til i Kirken, kan også lære at tilpasse et præludium, så de kan holde op på sekundet, da mødet skal begynde. Hovedsagen er, at man spiller musik, der passer til situationen.

Kvindelig Hjælpeforenings Hovedbestyrelse.

Fødselsdagsfest i Horsens

Kvindelig Hjælpeforening i Horsens har fejret fødselsdagsfest den 25. marts.

Festen blev åbnet med sangen »Vi glædes og frydes« og bøn ved søster Cecilie Peick. Præsidentinden, søster Johanne Schmidt, bød velkommen og overgav tiden til søster Ingeborg Frederiksen, der holdt festtalen; hun omtalte, hvornår og hvordan Kvindelig Hjælpeforening blev oprettet — meningen med og betydningen af foreningens arbejde, samt redegjorde for, hvorledes foreningen virker og arbejder.

Efter sangen »Der er skønhed her på jord« blev tiden overgivet til søster Grete Sørensen for underholdningen — først var der spørgsmål ved søster Jytte W. Andersen, derefter en sketch ved søster Peick og søster Enevoldsen, og til sidst oplæsning ved søster Kobæk. Vi sluttede denne del af festen med sangen »Benyt de lyse dage«.

Vi blev nu budt ind i Kvindelig Hjælpeforenings lokale til et smukt pyntet bord, og her blev serveret forfriskninger. Broder Anton Kobæk velsignede maden. Der blev talt af søster Peick, søster Enevoldsen og præsidentinden. Vi sluttede festen med sangen »O, bliv hos mig i denne nat«.

A. K.

»Med kærlig hilsen til dig«

af *Betty Lou Martin.*

Dalen glødede i den varme friske forårsskønhed, og byen syntes at have fået fornyet energi. Den kendte lyd af tørre blade og græs, der blev brændt af, syntes at fylde luften.

»Foråret er endelig kommet«, tænkte den unge moder, medens hun spadserede ned ad gaden, skubbende sin lille søn i klapvognen. »Græsset bliver mere og mere grønt for hver dag«.

Joyce Vance gik langsomt gennem gaderne i den lille universitetsby. Universitetsområdet var et af de smukkeste i hele staten, og hun kunne ikke lade være med at føle sig en smule sentimental, medens hun gik langs bygningerne.

»Der har været mange gode minder her«. Joyce sukkede, medens hun et øjeblik standsede for at rette på Bobbies hue. »Nej, barn, det er ikke varmt nok endnu til at tage huen af«.

Joyce nærmede sig universitetskollegiet, hvor hun og Roger havde boet de sidste fem år. Det var deres hjem nu, og de akcepterede det. De havde gjort deres bedste for at fikse op på lejligheden, og skønt den var lille, havde de klaret sig. Det gælder bare om at have viljen til at klare sig, tænkte Joyce, da hun huskede alle sine drømme om det hus, som de skulle bo i, når de blev gift.

Joyce havde ventet på Roger, medens han var på mission. Hun havde ikke haft noget imod det. Tiden var gået hurtigt, og snart var Roger hjemme. Hun havde heller ikke protesteret, da Roger havde udtrykt ønske om at fortsætte og fuldende sine studier. Hun havde imidlertid inderst inde ønsket, at han ville finde sig et arbejde. Hun ønskede at få sit eget hjem. Hele hendes liv var hun og hendes moder blevet flyttet fra den ene by til den anden af hendes fader. Det var ikke hendes faders fejl, at hans arbejde havde gjort, at han blev forflyttet over hele staten.

»Du godeste, Bobbie, klokken er næsten fem«. Joyce fremskyndede sine skridt. »Vi må hellere skynde os hjem og lave noget mad til far. Han skal på arbejde i aften«.

Da de var kommet hjem til lejligheden, satte Joyce babyen til rette og begyndte derefter at lave maden. »Jeg gad vide, hvordan det vil være ikke at skulle vende og dreje hver øre. Efter at have måttet gøre det i fem år, tvivler jeg meget på, at jeg nogensinde vil være i stand til at komme ud af den vane«, tænkte Joyce.

»Er maden parat, Joyce?« råbte Roger muntert, da han greb Bobbie og gik ud i køkkenet, som i virkeligheden kun var en del af opholdsstuen. »Det lugter godt«.

Roger var høj, med mørkt hår og blå øjne. Joyce syntes, han så træt ud, og at presset med at passe både skole og arbejde krævede sin betaling.

»Du siger det hver aften, min kære mand, selv om det er næsten det samme hver dag«, forklarede Joyce tålmodigt.

»Det vil ikke altid være på denne måde«, prøvede Roger at trøste Joyce. »Desuden tror jeg, at det har været godt for os, at vi har måttet være sparsommelige. Nu ved vi, hvordan man skal gøre det«.

»Det er omtrent alt, hvad du kan sige om det«. Joyce satte det dampende fad kartofler på bordet. »Du må hellere vaske dig. Maden er færdig«.

Efter at Roger var gået på arbejde, og Joyce var færdig med at vaske op, kunne hun ikke lade være med at føle sig lidt skyldbetynget, når hun tænkte tilbage på, hvordan hun havde talt til Roger. »Jeg skulle ikke have talt til ham på den måde. Når alt kommer til alt, er det lige så vanskeligt for ham, som det er for mig. Det er ham, som må gå på universitetet og studere, og have et deltidsarbejde ved siden af«. Joyce så op på kalenderen. Åh, hvis tingene går som de skal, skulle Roger kun have et halvt år tilbage, før han er færdig med studeringerne.

Pludselig stirrede Joyce på datoerne på kalenderen. »Ih, det er Rogers fødselsdag i næste uge. Jeg havde næsten glemt det. Hvordan skal jeg skaffe penge til at kunne købe ham en fødselsdagsgave?«

De næste par dage gik hurtigt, og stadig havde Joyce ikke fundet ud af, hvordan hun skulle kunne få råd til en gave til Roger. Bare denne ene gang ønskede hun at give ham noget virkelig godt, noget som ville hjælpe ham over disse sidste par måneders studeringer. Det havde været sådan en vanskelig kamp, og denne sidste vinter havde syntes at være værre end de andre. Nu skulle huslejen betales, og der var nogle reparationer, der skulle laves på vognen. Der ville absolut ikke kunne blive nogen penge til overs.

En aften var Roger og Joyce nede i byen for at købe ind, da Roger standsede ved en sportsforretning og beundrede de fiskestænger, der var udstillet i vinduet.

»Se, skat«, kaldte han på Joyce. »Når jeg er færdig med læsningen, og vi får penge nok, er det sådan nogle, jeg gerne vil have«. Rogers øjne strålede af begejstring. »Er de ikke dejlige?«

»Skade kun, at du ikke kan få dem i sommer, elskede«, bemærkede Joyce. »Du kunne da i det mindste få lidt glæde af dem nu«.

»Åh, jeg kan vente. Jeg kan stadig bruge fars fiskeudstyr. Vi må bare vente på den slags ting«.

Joyce rynkede panden. »Jeg ville ønske, jeg havde din tålmodighed«. Hun anstrengte sig for at se prisskiltet på fiskeudstyret. Det var kr. 135,00.

Senere sagde Roger på vejen hjem: »Jeg kommer i tanker om, at jeg næsten havde glemt at give dig vore tiendepenge. Vi skal betale på søndag«. Roger åbnede sin tegnebog og tog nogle sedler frem.

»Det er rigtigt, det er fastedag på søndag«. Joyce rakte hånden ud for at tage pengene fra Roger. Så slog en tanke hende pludselig. Bare denne ene gang ville det være i orden. Vi har altid betalt vores tiende til tiden før. Roger ville ikke synes om, at jeg opsatte det, men han behøver ikke få det at vide. Jeg vil kunne rette tienden op i løbet af det næste par måneder. Joyce syntes at slappe af nu. Jeg har fundet en udvej, tænkte hun. Roger skal have det nye fiskeudstyr til sin fødselsdag.

— —

Ved Kvindelig Hjælpeforeningsmødet sad Joyce ved siden af sin gode veninde Melba Anders. »Melba«, sagde hun,

»kan du komme til byen med mig efter mødet? Jeg skal købe Rogers fødselsdagsgave«.

Melba nikkede, lige idet præsidentinden rejste sig for at indlede mødet. Under hele lektien prøvede Joyce på at koncentrere sig, men hendes tanker blev ved med at kredse om den gave, hun skulle købe til Roger. Hendes ophidselse steg. Chancen er, at Roger vil glemme tiendekvitteringen. Jeg har alligevel altid taget vare på dem.

Efter mødet gik Joyce og Melba hen til vognen. »Ih, hvor er du heldig, at du er i stand til at give Roger en gave. Det er så længe siden, jeg har kunnet give Cliff noget til hans fødselsdag. Alt, hvad jeg kan klare, er et fødselsdagskort og en kage. Hvad skal du købe?«

»Åh, jeg tænkte mig et fiskeudstyr, som Roger beundrede så meget. Jeg er så ophidset, Melba, jeg kan dårlig vente med at give ham det«.

»Vil det ikke være alt for dyrt?« spurgte Melba. »Det er ganske vist ikke min mening at være nysgerrig, men jeg troede, at I to sad temmelig hårdt i det«.

Joyce sænkede stemmen. »Det gør vi også, Melba, og jeg har tænkt på at gøre noget, som jeg ikke er sikker på er det rigtige. Jeg vil bruge vores tiendepenge denne måned til gaven til ham. Så vil jeg indhente det de næste par måneder og så betale dobbelt så meget«.

»Joyce, du vil da vel ikke gøre det«. Melba kunne ikke skjule sin misbilligelse. »Gør det ikke. Det er så vanskeligt at vende tilbage til en regelmæssig plan, hvis man engang har udsat en hellig forpligtelse«.

»Jamen, Melba, husker du ikke, du fortalte mig, at du engang har gjort det samme«, mindede Joyce Melba om.

»Jo, det gjorde jeg, og jeg har fortrudt den udsættelse lige siden. Da vi betalte vor tiende regelmæssigt, gik alting så glat, så det var helt utroligt. Så fik jeg den ide, at jeg absolut måtte have nogle nye gardiner. Cliff vidste heller ikke noget om det, og, tro mig, da han fandt ud af det, ved jeg, at han mistede noget af respekten for mig. Efter den tid var der den ene ting efter den anden, der gik galt. Først slog jeg nogle glas itu, så blev den lille syg, og vi kom længere og længere tilbage. Det endte med, at jeg fortrød, hvad jeg havde gjort, og jeg har været meget præcis lige siden«. Melba tog Joyce i armen. »Der er endnu nogle dage til Rogers fødselsdag. Tænk over det en tid. Hvis du så stadig føler på samme måde, vil jeg gerne gå med dig og købe gaven, men jeg beder dig indstændigt tænke lidt mere over det. Du ville ikke være glad for, at dine velsignelser blev udsat«.

»Nå, jeg tror jeg kan vente et par dage, men det er min hensigt at komme à jour med tienden«, tilføjede Joyce.

»Joyce, Roger gav dig de penge, for at du skulle betale Herren. Han betroede dem til dig i den hensigt. Hvis du narrer ham, narrer du også dig selv«. Melba tav, hun syntes, hun havde været alt for åbenmundet.

— — —

Joyce var i vildrede, da hun kom hjem. Hendes tanker havde været så opsat på at købe det fiskeudstyr, og nu vidste hun ikke, hvad hun skulle gøre. Hun kæmpede med sig selv om det, som hun gerne ville gøre, og det, som hun vidste var det rigtige at gøre. Og så, som om det kom ud af det bare intet, huskede Joyce på noget, hendes bedstemor havde fortalt hende, da hun var meget lille: »Betal altid Herren først, så vil der være rigeligt tilovers til alt det nødvendige. Du vil aldrig sulte«.

Langsomt gik Joyce gennem lejligheden. De år, hvor Roger havde studeret, havde de altid haft nok at spise, selv om det ikke var dyre ting. Deres lejlighed var bekvem, meget pænere end mange af de andre gifte studenters hjem. Der var det smukke brune gulvtæppe, som Rogers forældre havde givet dem, de gyldne forhæng og den beigefarvede stol, som hendes forældre havde været så søde at købe til dem, og det ægtepar, som havde boet der før dem, havde efterladt dem deres køkkentøj. Vi har været heldige og meget velsignede, blev Joyce klar over. Jeg kan bestemt ikke tage noget fra Herren, som rettelig tilhører ham. Han har givet os så meget.

Den næste dag lagde Joyce planer for at gøre Rogers fødselsdag til noget ganske særligt, selv om han ikke ville få nogen særlig fødselsdagsgave. Det var en lykkelig tid for hende, og lille Bobbie syntes at føle ophidselsen og glæden ved begivenheden, medens Joyce lavede Rogers fødselsdagsgave.

Et smukt dækket bord, med lyserøde lys tændt, hilste Roger velkommen, da han kom ind i lejligheden om aftenen på sin fødselsdag. Joyce modtog ham i en smuk, lyserød lærredskjole. Hendes gyldne hår strålede i lysenes skær.

»Til lykke, elskede«, sagde hun blidt, da hun kyssede Roger på kinden. »Maden er lige ved at være færdig«.

Aftenen forløb i en god stemning, i mindet om tidligere fødselsdage og med at diskutere fremtidsplaner.

Joyce havde udsat at give Roger hans gave så længe, hun kunne, og da hun tøvende rakte ham den, var hun bange for, at han ikke ville synes om den. »Det er ikke meget, elskede, men jeg ville gerne give dig noget. Jeg ville i virkeligheden have købt det nye fiskeudstyr til dig, men jeg tænker, det må komme senere«.

Rogers øjne genspejlede klart hans kærlighed, da han langsomt lukkede det kort op, der var heftet til pakken. Han tilføjede: »Du ved, at jeg ikke ville have været glad for fiskeudstyret, Joyce, når jeg vidste, at vi i virkeligheden ikke havde råd til det«.

Roger læste kortet. Neden for verset var skrevet ganske enkelt »Med kærlig hilsen til dig fra Joyce og Bobbie«.

»Jeg ville ønske, du ville skynde dig og få den pakke åbnet, Roger«, sagde Joyce ivrigt. Selv Bobbie hvinede af forventning.

»Du ved, at jeg ikke er særlig god til at lukke pakker op, skat«. Rogers fingre fumlede, da han prøvede først at klare det grønne bånd, derefter det hvide papir. Endelig løftede han låget af æsken, og foran ham lå et fotoalbum.

»Det er et meget billigt et, Roger, men jeg har brugt megen tid til at sætte billederne ind i det. Jeg begyndte med billederne fra vor bryllupsdag og fortsatte så kronologisk lige til nu«.

Ømt åbnede Roger bogen. Det første billede var fra deres bryllups-reception, rækken af bryllupsgæster, kagen, der blev skåret ud, og den gang de rejste ud på deres bryllupsrejse. Hver side fortalte sin historie, og hver side bragte et minde om den lykke, de havde haft, og forventningen om mange lykkelige dage, der skulle komme. En side var helliget Rogers forældre og hans brødre og søstre, og en side Joyces familie.

»Det er fotografier, som vi har samlet gennem lang tid, Roger«. Joyce prøvede at bryde tavsheden. Hun ønskede, at Roger ville sige noget.

Efter at have set hver side omhyggeligt igennem, lukkede Roger bogen. Han rakte ud efter Joyces hånd. »Jeg håber blot, at vi må kunne fylde resten af disse sider med lige så mange lykkelige øjeblikke, som der er på de første sider. Joyce, det er den bedste gave, jeg nogensinde har fået, og den viser den kærlighed, der er lagt i den. Ja, det er i virkeligheden den bedste fødselsdagsgave, jeg nogensinde har haft«.

Den frygt, Joyce havde følt, svandt bort, og hun følte befrielse i stedet for. »Jeg var så bange for, at du ville synes, det var noget dumt noget at give dig, Roger. Jeg er så lykkelig«.

I dette øjeblik bankede det på døren, og Melba og Cliff stormede ind. »Til lykke, Roger«.

»Åh, jeg glemte at fortælle dig, at jeg inviterede Cliff og Melba her over til is og et stykke kage«, sagde Joyce.

»Det var en dejlig overraskelse«, sagde Roger til Cliff og Melba. »Jeg må vise jer min fødselsdagsgave«, tilføjede han stolt.

»Åh, nej, Roger, lad være med det«. Joyce var helt forlegen.

Melba trak Joyce lidt til side. »Jeg troede, du havde bestemt dig til ikke at give Roger det fiskeudstyr«.

»Det havde jeg også, men selv om jeg havde købt det til ham, tror jeg ikke, at det ville have gjort så stærkt indtryk«, lo Joyce.

Forvirret gik Melba hen, hvor Roger og Cliff sad og så i albummet og kommenterede billederne.
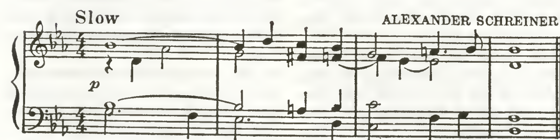
Joyce tog Bobbie op og gik ind i soveværelset. Da hun var kommet ind i værelsets mørke, vendte hun sig mod vinduet, hvor den milde natteluft strømmede ind. Fårekyllingerne føjede deres sang til den, og stjernerne skinnede ned og spredte deres blide lys over jorden.

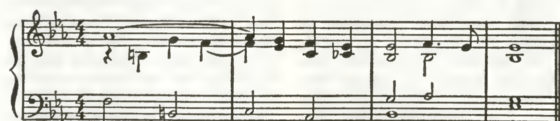
Stadig med Bobbie i armene talte Joyce til ham. »Se, Bobbie, jeg tror, din mor har lært en god lektie i dag, og jeg håber, at jeg kan lære dig det samme. Lykke og kærlighed kan kun komme af tilfredshed ved at udføre de ting, vi ved er rigtige, og det er en del af velsignelsen«.

Blidt puttede hun den lille i vuggen og dækkede ham til. Så vendte hun sig om for at forlade værelset og gå ind til de andre. Hendes hjerte var let og hendes lykke fuldkommen.

Søndagsskolen

Nadververs for maj:

For Senior Søndagsskolen:

»Og jeg siger jer: Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer«. (Luk. 11:9).

For Junior Søndagsskolen:

»Jesus sagde: Jeg er vejen, sandheden og livet ....« (Johs. 14:6).

Søndagsskolesang for maj:

»Der er skønhed her på jord« (Nr. 107 i den blå sangbog).

Vort hjem er sikkert det sted, som vi elsker højst i livet; og ethvert hjem er smukt, når kærlighed bor der.

Præsident McKay har skrevet:

»Jeg har kun én tanke i mit hjerte for de unge mennesker i Kirken, og det er, at de skal blive lykkelige. Jeg kender intet andet sted, hvor der kan findes mere lykke i dette liv, end i hjemmet. Det er muligt at gøre hjemmet til et stykke af himlen, ja, i sandhed, jeg anser himlen for at være en fortsættelse af det ideale hjem«. (McKay, David O.: Gospel Ideals).

Vor himmelske Fader har ordnet tingene således, at kærlighed, skønhed og lykke kan blive vor, enten vi er rige eller fattige på verdslige goder. Den

tanke, at man kan købe kærlighed, glæde, fred og lykke for penge, fremsættes sommetider, og dette er naturligvis en vildfarelse. Kærlighed er en åndelig, himmelsk ting, som ikke kan købes for penge. Vor himmelske Fader ønsker bedre mønt end blot sølv eller guld.

Kærlighed er hjertet af Frelserens liv og lærdomme. Jesus gjorde den til en prøve på discipelskab. »Derpå skal alle kende«, sagde Han, »at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed«. *(Johs. 13:35).*

Så meget om det vidunderlige budskab i denne åndelige sang. Lad os, medens vi synger, vende vor opmærksomhed mod dette budskab, og ikke så meget mod melodien (som er let at synge ved enhver lejlighed).

Til korlederen

Korlederen kan hjælpe bedst ved at dirigere i et *bekvemt tempo.* Med metronomen på 88 slag i minuttet vil det være udmærket. Lad de »hurtige« moderere deres fart og de »langsomme« sætte farten op til dette tempo. Hvis De har en metronom, så brug den ved planlægningsmødet. Hvis ikke, så tag et lommeur og tæl syv slag på fem sekunder. Syng hjerteligt igennem uden at der nogetsteds synges affektert sagte eller skingrende kraftigt. Ligeledes bør der holdes et *ensartet tempo* hele vejen igennem.

Alexander Schreiner.

Hvad er dit mål?

For ni år siden stod der en lille fin artikel i Stjernen, men da det som sagt er ni år siden, har vi sikkert alle sammen glemt den, og derfor synes jeg, det er på sin plads at komme med den igen. Den lyder således:

Hvad er dit livs ideal? Er det at blive gift og at få børn? Er det at blive en god fader eller moder? Er det at blive en god og heldig forretningsmand eller -kvinde?

Hvad dit mål i livet end kan være, tror jeg, at der ikke gives noget højere mål end at være en god lærer i Kirken.

For omkring 3000 år siden var der en mand, der sagde: »Som et menneskes tanker er, således er han«. Det er en stor sandhed. Tusind år senere betonede Jesus denne sandhed endnu stærkere. Han lærte os, at hvis dårlige lyster bliver bandlyst, og sunde, venlige tanker indtager deres plads, er et menneske usikker til forbrydelser. Rigtige tanker og følelser vil altid, hvis de bliver bevaret, føre til rigtige handlinger.

Det er det samme med undervisning i søndagsskolen. Hvis vi sætter vort mål til, at vi skal blive 100 % bedre lærere i år end sidste år, vil vi vokse i åndelighed, i kundskab, i personlighed og på mange andre måder. Idealer stimulerer til fremgang. Uden dem ville der ikke være nogen fremgang for menneskeheden. Gennem håb, idealer og higen inspirerer Gud mennesker til at bevæge sig opad og fremad til et højere og bedre liv. Stræber du efter dette liv? Er dit ideal at blive en bedre lærer?

Præsident David O. McKay har sagt: »Kun gennem tro på kærlighedens Gud og ved at vi bliver værdige mænd og kvinder kan verden blive gjort til et passende og fredfyldt sted at leve i«.

Det er Kirkens læreres pligt at inspirere vor ungdom til at få bedre idealer at stræbe efter for at opnå det høje mål, et evigt liv. Ja, det er et stort ansvar, men det er vort, hvis vi tager imod den kaldelse, som vi har fået.

»Dersom du holder mine bud og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver«. *(L. og P. 14:7).*

Og dette skriftsted er jeres forjættelse, medarbejdere: »Vær ydmyge og Herren din Gud skal lede dig ved hånden og give dig svar på dine bønner«.

Må Herren velsigne jer i jeres kald.

Søren Edsberg,

Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

TEMPELREJSEN 1963

Har De husket at indsende den i sidste nummer af STJERNEN indlagte foreløbige tilmeldelsesblanket? Hvis ikke, så indsend den aldeles omgående!

For at kunne gå igennem templet skal man, foruden at være værdig til en personlig tempelanbefaling, opfylde følgende betingelser:

Man skal have været medlem af Kirken minst 1 år.

De mandlige medlemmer skal være *ældster.*

Kvinder, hvis mænd er medlemmer af Kirken, men ikke er værdige eller ikke ønsker at rejse til templet, skal have skriftlig tilladelse fra deres mænd.

Kvinder, hvis mænd ikke er medlemmer af Kirken, kan *ikke* gå igennem templet.

Børn over 8 år skal have deres egen tempelanbefaling, og skal være døbt i Kirken.

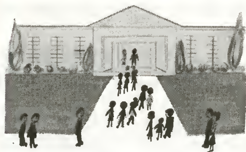
Tempelanbefaling fås hos *grenspræsidenten,* men desuden skal man have et personligt interview med *missionspræsidenten.*

GENEALOGI

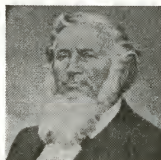
JA, MEN HVORFOR ?

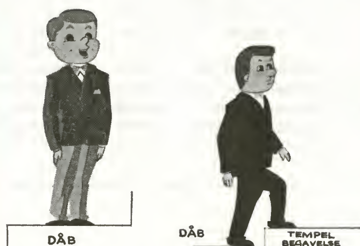
FRELSE er en Guds gave til enhver. Gennem Kristi forsoning vil ALLE modtage en del af en opstandelse. Frelse gives til ALLE, uanset race eller religion og uanset af, om evangeliets lærdomme adlydes eller forkastes. Frelse gives til ALLE, selv til dem, der aldrig har hørt Frelserens navn.

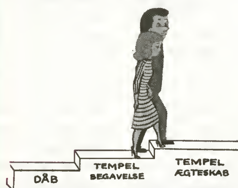
OPHØJELSE er Guds gave, der kun gives til dem, som modtager evangeliet og adlyder dets lærdomme.

Brigham Young sagde: »Dette evangelium, som vi forkynder, er Guds kraft til frelse for alle, som tror og ADLYDER.« Lydighed mod evangeliets lærdomme betyder indvilligelse i ALLE ORDINANCERNE.

DÅB er det første skridt. Det er døren til ophøjelse. Uden dåb er der ingen adgang til det celestiale rige. »Uden et menneske bliver født af vand og ånd, kan han ikke komme ind i Guds rige.«
Bekræftelse følger dåben.
Fremgang i det celestiale rige opnås gennem templets ordinancer.
BEGAVELSEN giver lejlighed til yderligere pagter mellem Gud og mennesket. Den skaffer de nøgler, som tillader opadskridende fremgang inden for det celestiale rige.

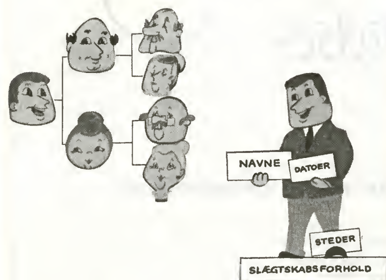

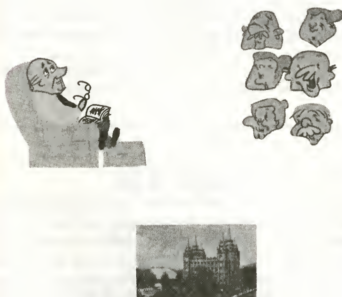
BESEGLINGSORDINANCEN er hovedhjørnestenen i evangeliets hvælving. Den fulde betydning af denne udtalelse kan vi bedre blive klar over, hvis vi forstår, at — — familien er ophøjelsens enhed. Ingen mand kan modtage ophøjelsens fulde glans alene — — heller ikke kan en kvinde modtage denne velsignelse alene. Men en mand og hans hustru, som er beseglet i templet ved præstedømmets magt, og forudsat at de derefter holder alle budene, kan gå videre til ophøjelsen og fortsætte og blive som Gud.

Evangeliets ordinancer er nødvendige for ALLE, som ønsker at modtage den fulde ophøjelse. Herren har ikke gjort nogen undtagelse for dem, som er døde uden at have haft lejlighed til at adlyde evangeliet. De døde, så vel som de levende, må efterkomme denne lov. Der kræves nøjagtig lige så meget for at frelse de døde, som der gør for at frelse de levende.

De levende må tage vare på de døde. Evangeliets ordinancer hører til dette liv, og de, som ikke modtager disse velsignelser her, kan ikke modtage dem i åndeverdenen. De kan omvende sig og tro og tage imod sandheden efter deres jordiske liv, men de kan ikke blive døbt, få bekræftelse, blive ordineret eller få deres begavelse, for disse ordinancer hører til dette liv. De levende må derfor være stedfortrædere for dem. I templerne arbejder de levende for dem, som er døde, og modtager disse ordinancer for dem.

Før de stedfortrædende tempelordinancer kan blive udført, må de, som arbejdet udføres for, identificeres.
Dine forfædre må identificeres så komplet som muligt. Navne, datoer, fødested, vielsessted og dødssted, enkeltheder om alle børn og korrekt slægtsskabsforhold er nødvendige oplysninger til identifikation og vil bevise hver af forfædrenes personlige identitet.

Denne nødvendige identifikation opnås gennem GENEALOGISK EFTERFORSKNINGSARBEJDE. Eftersøgelser i fortidens optegnelser vil skaffe de nødvendige navne, datoer, stednavne og slægtskabsforhold, som vil identificere vore forfædre.

Stedfortrædende tempelarbejde er fuldstændig afhængigt af genealogisk efterforskningsarbejde. Stedfortrædende tempelordinancer kan kun udføres EFTER at genealogisk efterforskning er blevet udført for at skaffe den nødvendige identifikation.
Stedfortrædende tempelarbejde og genealogisk efterforskningsarbejde går hånd i hånd. Man kan ikke have det ene uden det andet.

Hvor vigtigt er derfor det genealogiske arbejde og tempelarbejdet?
Brigham Young sagde: »Vi har et arbejde at udføre, som er nøjagtig lige så vigtigt i sin art, som Frelserens var det i sin art. Vore forfædre kan ikke blive fuldkomne uden os, og vi kan ikke blive fuldkomne uden dem. De har udført deres arbejde og sover nu. Der kaldes nu på os, for at vi skal gøre vor del, DET STØRSTE MENNESKET NOGENSINDE HAR UDFØRT PÅ JORDEN.«

GUF
Gensidig Uddannelses Forening

Hjemmet ansvarlig for de unge mennesker

(Uddrag af en konferencetale af ældste *Marion D. Hanks* af De Halvfjerds' Første Råd, 7. oktober 1962)

Hvor mange unge mennesker er der i Deres hjem eller i nabolaget, udvalgte Guds børn, som savner nogen, som har mod til og bryder sig om at interessere sig for deres velfærd? Det største ansvar ligger naturligvis i hjemmet, og vi som en Kirke og et folk er ivrigt interesseret i at styrke vore hjem og vore familier. Men vi er klar over, at der er bogstavelig talt millioner af unge, som ikke modtager den omsorg, som de så desperat trænger til, i deres hjem. Det er dem, som retmæssigt angår os alle.

Hvad kan vi gøre for dem?

Jeg fremsætter følgende hurtige forslag, men kun i hovedtræk. Resten af historien kan hver af os forme, som vi vil. Jeg tror, de vil blive stof til ungdommelig sukces og glæde.

1. Vær interesseret i deres velfærd. Anerkend deres værd og vor mulighed for at velsigne dem og have indflydelse på dem og hjælpe dem og hæve dem op.

2. Forstå, at de er forskellige. De er ikke alle skabt i den samme form. De ligger på forskelligt niveau med hensyn til åndelig, social og intellektuel modenhed, selv om de måske er i samme alder. De må anerkendes og behandles som de enkeltpersoner de er, ifølge det, de kan blive, og hjælpes til at blive det bedste, som de kan blive.

3. De trænger til at blive undervist. De trænger til instruktion. En eller anden har sagt, at vi vanemæssigt overvurderer deres erfaring og undervurderer deres intelligens. Vi venter, at de skal handle som små voksne, og dog undlader vi at tage os tid og interesse til at undervise dem.

(Fra *CHURCH NEWS)*

Når man ser tilbage i tiden (for det kan man godt, selv om man ikke føler sig gammel), så tror jeg, mange tænker på de ting, de ikke skulle have gjort, og de er sikkert mange gange bedrøvet over de ting, de har gjort forkert. Vi kan ikke få så meget som et minut tilbage af den tid, der er gået, ikke mere gøre det godt, vi har forbrudt.

Kære unge i Kirken, hvor vil vi ældre af år og erfaring gerne have jer til at forstå, at I ikke skal øde jeres ungdom bort, men nyde hvert sekund, **men nyd det på den rette måde**, så I, når I engang skal se tilbage, kun har gode minder. Den verden, vi lever i, er en verden i usikkerhed og utryghed; hvad vi i dag bygger op, kan i morgen brydes ned. Vi ved aldrig, når ulykkerne rammer os, vi kender ikke til tryghed i denne verden. Vi har kun vor tro på Gud at bygge på, det er også den bedste livsforsikring. Den, der bygger sit liv op i tro på Gud, han er ikke bange, thi han ved, at han opfylder Guds plan med ham.

Lad os have for øje, at hver dag vi lever, er en gave fra Gud. Lad os hver dag takke Gud for alt, hvad Han har givet os, for lejligheden, der er givet os til frit at samles i Hans navn. Lad os tænke på, hvad Gud har betroet os, vort liv, årene, vort helbred, vore evner, vore kræfter. Har vi ikke meget at sige tak for, mon nogen tror, vi har fået alle disse gaver for at øde dem, nej, vi har fået dem for at bruge dem i Hans tjeneste. Thi lige så vel som vi her på jorden skal aflægge regnskab for alt, hvad vi foretager os, sådan må vi også overfor Gud aflægge regnskab over vort liv.

Har hver enkelt af jer, kære unge, indtil nu levet et sådant ædelt og rent liv, at I med sandhed kunne sige, at det ikke gjorde noget, hvis Kristus kom i dag, så er I den pryd for Kirken, vi ønsker I skal være.

Kærlig hilsen

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

HVIS JEG VAR *teenager*

VILLE JEG BEGYNDE HVER DAG MED EN BØN

af *Iris Parker*

forhenværende medlem af G.U.F.s Generalbestyrelse

Unge mænd, unge kvinder, I som i dag er teenagere: »Pas godt på denne dag, for den er livet — selve livets liv. I dens korte forløb ligger alle sandheder og alle realiteter i jeres eksistens — vækstens lyksalighed, handlingens herlighed, skønhedens glans. Thi i går er kun en drøm, og i morgen er kun et syn, men i dag levet på en god måde gør enhver i går til en drøm af lykke og enhver i morgen til et syn af håb. Pas derfor godt på denne dag«. (Fra *Sanskrit*).

De af os, som har levet disse teenager-år, ser tilbage på dem med blandede følelser — af glæde og fortrydelse. Mange ting ville vi gøre igen nøjagtig som før. Andre ville vi forandre.

Hvis jeg igen var teenager, ville jeg begynde hver dag med en bøn. Jeg ville bede om Herrens hjælp også i de små ting. Jeg ville takke ham, bare fordi Han lader mig leve — for frihed, for sundhed og for min fødselsret til evangeliet. Jeg ville gøre det tidligt på dagen, når mit sind var frisk og min kærlighed til livet var på sin højde. Jeg ville også begynde hver dag med et smil — et smil til mine kære, som jeg ikke ville tage som en selvfølgelighed. Og jeg ville begynde min dag med et forsæt — at min ære ikke skulle lide, selv om mine karakterer i skolen og min popularitet skulle gøre det.

Hvis jeg var teenager, ville jeg med sikkerhed bestemme mit mål i livet. Jeg ville vide, at det er, når målet er usikkert, at det, der vinker, kan lokke mig bort fra min vej.

Jeg ville ikke skynde mig med at blive voksen, skønt jeg ikke ville skulke fra de voksne pligter, som kunne komme på min vej. Jeg ville udvikle mindst én hobby, som jeg kunne glæde mig over, når jeg var alene — og jeg ville lære at danse og svømme og stå på ski og løbe på skøjter. Hvis jeg var en ung mand, ville jeg spille fodbold, basketball og softball eller drive atletik, men jeg ville ikke på grund af dette forsømme mine studier.

Hvis jeg var en ung pige, ville jeg være venlig og omsorgsfuld uden at være affekteret og overstrømmende. Jeg ville være tro mod mine veninder og respekteret af mine venner. Jeg ville beskæftige mig med husarbejde som den kunst det er, og lære hjemme og i skolen, hvordan man laver mad og syr og gør rent og give min person og mit værelse det strøg af orden og renlighed, som er så vidunderligt.

Hvis jeg var en ung mand eller kvinde mellem ti og tyve, ville jeg læse et lille stykke af skriften hver dag — og gøre Kristi lærdomme levende i mit liv. Og når dagen var forbi — i det velsignede øjeblik mellem bønnen og søvnen — ville jeg se tilbage på min dag i fred, med den vished, at jeg havde tilført mit liv en visdomsperle, som jeg lærte, da jeg var teenager: »Pas godt på denne dag, for den er livet — selve livets liv .... i går er kun en drøm, og i morgen er kun et syn, men i dag levet på en god måde gør enhver i går til en drøm af lykke og enhver i morgen til et syn af håb«.

HUSK

G. U. F.

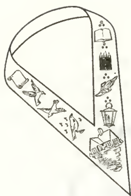
STÆVNET

I KØBENHAVN

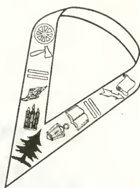
28., 29. og

30. juni

PRIMARY

Kære Primary funktionærer!

Ja, så er det milde og lune vejr endelig kommet til os, og vi er sikkert alle fyldt med fornyet arbejdsglæde. Den lyse tid er den tid, hvor vi virkelig ønsker at gøre noget og glæde andre. I hjemmene har vi travlt med forårsrengøringen, og i Primary har vi alle travlt med at forberede Primary-sæsonens slutning.

Vi har hørt flere lærerinder sige: »Nu må vi se at få lært børnene så meget som muligt de sidste gange, inden vi slutter for i år«. Hvorfor siger vi ikke det til os selv, når vi begynder et nyt Primary-år?

Kære lærerinder, det er os, der har ansvaret for, hvor meget barnet har lært, og om vi har undervist det godt nok, så vi med god samvittighed kan aflevere det til en ny klasse. Vi håber, at der er mange, der i år kan slutte dette rekordår med en god samvittighed; vi siger rekordår, fordi Primary er gået frem over det meste af landet i år, og vi er sikker på, at vor himmelske Fader vil velsigne alle for det arbejde, de har udført og vil udføre.

Kærlig hilsen

Primary Hovedbestyrelse.

Overraskelse på Mors Dag

af *E. J. Webb*

»Far kommer!« råbte store bror Cory til Jimmy.

Jimmy udstødte et suk. »Ih, du milde! Jeg synes, jeg har ventet en million år«.

Jimmy, som sad på det høje sæde i vognen, holdt tømmerne. Cory, som havde spændt hestene for, holdt hestene ved bidslet. Far klatrede op ved siden af Jimmy.

»Allerede, min dreng?« spurgte han. Før Jimmy kunne svare, travede de ud ad vejen til byen.

Den store frokost på gården med stegt kylling, brød og sovs var sædvanligvis Jimmys bedste måltid. Men i dag følte han det, som om hans »mavse« vendte vrangen ud. Efter at have spist nogle få mundfulde, var han gået udenfor for at vente i vognen.

Han havde en meget vigtig »ting« at gøre i byen. Han havde sparet 2 kroner sammen. Han ville købe en gave til sin mor. Far havde for længe siden lovet, at han selv måtte købe den uden at have nogen til at hjælpe sig.

»Der er næsten to uger til Mors Dag«, havde Cory forklaret til Jimmy i aftes. »Du må købe din gave i morgen, fordi du vil ikke komme til byen igen«.

Det var en lang vej til byen ad de ujævne, støvede veje. Børnene i Jimmys familie skiftedes til at få en tur med til byen om lørdagen, når Far skulle ind for at gøre indkøb.

»Dette er sjov«, tænkte Jimmy, medens de rumlede afsted. Han så sig tilbage for at se på de støvede, gule blomster, som svajede frem og tilbage, efter at de havde passeret forbi.

Far sagde: »Her, tag tømmerne«, netop som Jimmy havde håbet han ville gøre.

»Hyp, hyp«, råbte han til hestene og gav dem et rap med tømmerne. Et øjeblik travede de rask afsted, men genoptog så deres luntetrav.

Da de kom til den store forretning, børstede Jimmy omhyggeligt støvet af sit tøj, akkurat ligesom Far. Medens han trak op i sine lange, sorte strømper, fulgte han med Far ind i butikken.

Idet han gjorde sig så stor, som det er muligt, når man er seks år, sagde han: »Hr. Simpson, vil De give mig al den ost og alle de kiks, som De kan for 2 kroner. Det er til Mors Dag«.

Hr. Simpson smilede. »Jeg vil putte det i en pose, siden det ikke skal bruges til frokost«.

Han skar et stort stykke af den store runde ost og tog en håndfuld kiks fra kassen midt i butikken.

»Tak«, sagde Jimmy høfligt, idet han tog posen fra hr. Simpson. Omhyggeligt tog han et sammenfoldet stykke papir frem, løste det op, og hans fire 25-ører og de andre mønter rullede ud på disken.

At bestemme sig til, hvad han skulle give Mor, havde været let. »Jeg vil købe ost og kiks, ligesom Far og jeg gjorde første gang, jeg var til byen med ham. Det smager bedre end ristede jordnødder eller bolcher«.

Da han nåede hjem den aften, søvnig som han var, gemte han posen under sin jakke og fo'r op ad trappen efter sin Mor til sit værelse ovenpå.

»Jeg vil gemme posen langt inde under min seng«, havde han planlagt tidligere. Og det gjorde han.

Et par dage efter kravlede han ind under sengen for at se, om hans gave stadig lå sikkert der. Sengetæppet gik helt ned til gulvet hele vejen rundt, så det var et godt, mørkt, hemmeligt sted at gemme noget.

»Jeg tror ikke, det vil ødelægge det«, tænkte han, da han pakkede det tykke papir op, som hr. Simpson havde pakket rundt om osten. Det lugtede så godt, han tog bare en lille smagsprøve.

»Det er sådan et stort stykke«, ræsonnerede han. En kiks smagte sprød og salt.

»De er fine«, afgjorde han, da han kravlede frem under sengen. Jimmy følte sig varm og lykkelig over den

overraskelse, han havde til Mor.

Dagene gik hurtigt. Jimmy gik i skole, og legede, undtagen når han havde noget husligt arbejde at gøre. Hans største arbejde var at holde Mors brændekasse fuld.

»Den er altid tom«, knurrede han, »jeg kan ikke gøre noget, før den gamle brændekasse er tom igen. Jeg hader den gamle, sorte ovn«.

»Du kan godt lide at spise den mad, som bliver lavet på den gamle ovn«, mindede hans Mor ham om.

Hver eller hveranden dag kastede han et blik på sin overraskelse. Han følte sig lidt skyldbetynget over at smage på osten og kiksene hver gang.

»Der er en masse af det, og jeg må være sikker på, at den holder sig godt«, forsikrede han sig selv.

»I morgen er det Mors Dag«, havde Cory fortalt ham aftenen før. Så snart han var klædt på, kravlede Jimmy ind under sengen for at få fat i posen. Ude i lyset glattede han papiret ud, for at binde det stramt om osten. Han var forbavset over at se, at der kun var et lille bitte indtørret stykke tilbage, som raslede rundt i papiret. Og kun én kiks var tilbage i posen.

»Det er altsammen væk«. Han kunne ikke tro det.

»Det kan ikke være rigtigt«, råbte han med tårerne trillende ned fra sine store brune øjne. Han fo'r ned ad trapperne med den næsten tomme pose i hånden. Idet han slyngede armene om sin moders liv, hulkede han.

»Det var ikke min mening. Det var ikke min mening at spise det altsammen. Det skete bare«.

Siddende i sin gyngestol trak Mor Jimmy ind til sig. Afbrudt af hulken forklarede han hende det hele. Hun gav Jimmy et trøstende, kærligt knus. Lænet ind imod hende holdt Jimmy op med at græde.

»Jeg har ikke nogen gave, og jeg ville så gerne have købt dig en dejlig overraskelse«.

»Alle gaver behøver ikke at blive købt«, svarede hun. »Nogle af de bedste gaver er ting, som andre gør for os for at gøre det lettere og bedre for os«.

»Hvad kan jeg gøre for dig?«

»Det ville ikke være en gave, hvis jeg fortalte dig, hvad du skulle gøre«, svarede Mor. »Du må selv tænke på det og ønske at gøre det«. Idet hun rejste sig, gik hun hen til den store, sorte ovn og så på kagerne, der var ved at være færdige. Jimmy så på brændekassen, tom som sædvanlig. Sagte listede han sig ud ad bagdøren. I løbet af et par minutter kom han ind igen med en favnfuld brænde.

»Glædelig Mors Dag«, råbte han for at overdøve brændet, der raslede ned i brændekassen.

»Jeg vil holde denne gamle brændekasse så fuld, at du ikke mere behøver at huske mig på det«, lovede han højtideligt.

»Det er en dejlig gave, Jimmy, og hvis jeg nogensinde finder den tom, vil jeg bare råbe 'ost' rigtig højt«, og så lo de lykkeligt sammen.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Vær standhaftige« (L. & P. 49:23)

Formål: At vise, at standhaftighed er et af vore mest vigtige karaktertræk.

Standhaftighed er et karaktertræk, som både Herren og vore medmennesker kan lide at se hos os. Det er et synonym for pålidelighed, trofasthed og fasthed over for det, som er rigtigt. Det betyder beslutsomhed i vedhængen ved sunde principper. De, som er standhaftige, lader sig ikke rokke, når de møder fristelser og forhindringer.

Standhaftighed er først og fremmest nødvendig for vor udvikling. Hvis vi ikke er i besiddelse af denne egenskab, er vi usikre, vakler let og har ikke kraft til at holde ud til enden og til at fuldende de ting, vi giver os i lag med.

Standhaftighed og overbevisning er tæt forbundet. Man kan ikke være standhaftig, hvis man ikke har en stærk overbevisning om, hvad det er, man skal holde fast ved. Overfører vi dette begreb på Evangeliet, betyder standhaftighed at opnå en overbevisning eller et urokkeligt vidnesbyrd om, hvad der er rigtigt, og så have mod og viljekraft til at leve i overensstemmelse dermed.

En elskende fader kaldte på sin 90-års fødselsdag sin familie sammen for at give dem del i al den visdom, han havde samlet sig. Med hensyn til standhaftighed lød hans råd til børnene således: »Det, som betyder mest for en, når man ser tilbage over et langt liv, er bevidstheden om aldrig at have overgivet sig, når livets storme har pisket en lige i ansigtet, og at man altid var standhaftig, når det gjaldt om at stå på rettens side ... I livets kamp gælder det frem for alt om at kunne kæmpe til sidste skanse«. (Hinckley, Briant S.: »That Ye Might Have Joy«, page 32).

Det mest klassiske eksempel, man har på standhaftighed, er muligvis det, vi finder i Det gamle Testamente: beretningen om Job. Han var en retskaffen og ærlig mand, som frygtede Gud, og som var højt elsket og velsignet af Ham. På grund af sin retfærdighed havde Job samlet sig store rigdomme i landet. Satan spottede Herren og påstod, at Jobs retfærdighed kun skyldtes det faktum, at Herren havde givet ham stor rigdom og standhaftighed. For at prøve sin tjener lagde Herren alt, hvad Job ejede, i Satans hænder. Og lidt efter lidt blev Jobs rigdomme, hans børn, ja, selv hans helbred taget fra ham. Stillet over for alle disse plager forblev Job dog standhaftig. Han vaklede ikke i sine overbevisninger — heller ikke i sin trofasthed over for Herren. Han holdt fast ved, at »... mine læber skal ej tale uret, min tunge ej fare med svig! ... til jeg udånder opgiver jeg ikke min uskyld. Jeg hævder min ret, jeg slipper den ikke ...« *(Job 27:4—6).*

Job forblev standhaftig, fordi han havde et fast vidnesbyrd og en urokkelig overbevisning. Han *vidste,* at hans Forløser levede. *(Se Job 19:25).*

Hvis vi vil opbygge standhaftighed i vort liv, må vi styrke vor overbevisning om, hvad der er rigtigt. Med en sådan grundvold vil vi kunne undgå usikkerhed og vaklen, og vi vil kunne indse, at »... den, som tvivler, ligner en havets bølge, der drives hid og did af vinden« *(Jak. 1:6).*

Lad os tilpasse vort liv efter den lektie, vi finder i Lære og Pagter 49:23. Lad os »være standhaftige« med hensyn til at være gode, venlige og forstående, og i at tjene andre og Kirken med hengivenhed.

PRÆSTEDØMMET

»Men på denne Herrens Dag!«

»Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag. Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt. Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid. Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren. Og på denne dag skal du ikke gøre andet ....« *(L. & P. 59:9—13).*

Alt hvad Herren gør, er i Hans børns interesse. Han har i sin uendelige visdom og ubegrænsede kærlighed givet os råd i alle ting! Det er yderst uheldigt, at ikke alle mennesker til fulde har lært at stole på Hans dømmekraft.

Menneskene har brug for den opmuntring og de formaninger om retskaffenhed, som de får i vore kirker. Menneskene trænger til det sunde samkvem med andre, som også søger at tjene Herren, og til den styrke, som andre kan give dem. Menneskene trænger til at nyde nadveren »til minde« om det, som Herren har gjort for dem, og derved forny deres villighed til at følge evangeliets lov.

Kirkens medlemmer er klar over, at Herren har befalet, at de skulle »erindre sabbatsdagen for at holde den hellig«, men det ser ud til, at ikke alle er enige om, hvad det betyder »at holde sabbaten hellig«. Der er nogle iblandt os, som retfærdiggør sig selv, når de gør alt det, som verden gør, komme hvad der vil, »de vil altid have masser af selskab«, hvor end deres sidste bestemmelsessted bliver. De er villige til at tage deres chancer sammen med de mange. Der er nogle, som tager sig tid til at gå til nogle fastsatte møder for at dyrke Gud, men med dette bag sig mener de, at resten af dagen er til deres egen rådighed, så de kan tilbringe den, som de har lyst. Vi har også nogle få, som altid er »på pletten«, som aldrig ville drømme om at undvære et møde af hvilken som helst slags, og giver alle i miles omkreds indtryk af deres fromhed, men i virkeligheden er deres religion blot et skalkeskjul, der dækker over deres indre jeg. De ville gå forbi en broder, som »var faldet blandt røvere« og var efterladt ved vejkanten for at dø; de ville uden skrupler undgå den, der sad fast i mudderet; de er den type, der er »mere hellige end du«, og anser sig selv for at være de religiøse og eneste troende. Det er de skriftkloge, farisæerne, hyklerne, som Frelseren hentyder til. Der er også dem, der føler, at deres økonomiske og andre forhold er sådan, at de ikke kan få råd til at tage sig fri om søndagen. Herrens råd synes ikke at have gyldighed i deres særlige tilfælde. De synes, at de har brug for den ekstra lille indtægt eller den ekstra tid, og er ikke villige til at stole tilstrækkeligt på Herrens forjættelser. Og så er der dem, som man altid kan stole på vil være på det rette sted i Kirken til rette tid, rede til og uselvisk villige til at udføre alt, hvad der står i deres magt for at fremme værket, og hvis liv almindeligvis er i overensstemmelse med det mønster, Frelseren har givet os. De kan måske lignes ved »jordens salt« — det er de hellige.

Alle er naturligvis glade for, at der er mange fortolkninger, og måske lige så mange grader af troende, som der er personer. Verden følger sædvanligvis en kurs, der ikke er i overensstemmelse med ånden på Herrens Dag. Nogle er tilbøjelige til at gøre, hvad de har lyst til alligevel. For mange er det blot fritid, en dag, hvor de kan gå ud at fiske, gå på jagt, gå til fodbold eller i teatret, kort sagt en dag, hvor de udelukkende søger fornøjelse. For andre, som synes de er ofre for omstændighederne, er det en dag, hvor de skal »indhente« de forskellige ting, som hober sig op i huset eller i haven. Det er forbavsende så mange græsplæner, der skal slås og passes om søndagen, så mange haver, der trænger til at luges, garager, der trænger til at males, biler, der trænger til at vaskes, og en million andre ting, som man ikke syntes at kunne overkomme i en travl uge, men så kommer søndag, og alle disse ting synes de må ordnes, og desuden siger de, »det er den eneste fritid vi har«.

Det er sandt, at vi lever i en overordentlig kompliceret verden, og mange ting dukker op, som vi kun har lidt eller ingen personlig kontrol over. Af nogle mennesker forlanger deres chefer, i visse industrigrene, at de skal arbejde på sabbatsdagen. Skiftende sociale tilstande skaber nye problemer for os, og disse problemer kræver overvejelse, og i nogle tilfælde kan de stille store krav til vor forestillingsevne og vor dømmekraft. Vi skal imidlertid huske på, at hver dag og hver generation har sine særlige problemer — sådan har det altid været og vil altid være.

Vi henleder alles opmærksomhed på, at til trods for de skiftende forhold i en altid foranderlig verden, har de grundregler, der er oprettet af Herren angående menneskenes forbindelse med hinanden og med Gud, aldrig ændret sig. Ja, Han har sagt: »Jeg er Herren, jeg forandres ikke«. Han er evig, Han er alvidende; da Han ser enden fra begyndelsen, er det ikke nødvendigt for Ham at forandre sine råd og instruktioner. Det evangelium, Han har åbenbaret for os til at leve efter, er kendt som »den nye og evige pagt«. Herren oprejste Profeten Joseph Smith for at gengive sit evige ord og for at bringe verden tilbage til de grundliggende, uforanderlige begreber, som den var veget bort fra.

Nogle har måske ikke tænkt på det på denne måde, men nøjagtigt så langt, som vort personlige liv ikke er i overensstemmelse med Guds ord, akkurat så stort er vort bidrag til endnu et »frafald« fra sandheden.

Husk Hans åbenbarede ord:

»Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren, din Gud; da må du intet arbejde udføre .... Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede Han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den«. *(2. Mos. 20:8—11).*

Meget af vore dages ondskab kan spores tilbage til den kendsgerning, at menneskene ikke »husker Herrens hellige dag«; de søger at leve af »brød alene«. Herren kan ikke velsigne dem med sin inspiration og sin ånds vejledning, fordi deres hjerter ikke er i en sådan tilstand, at Han kan nå dem, og uden Hans ånd til vejledning vil mørkets ånd og det modsatte af lys og sandhed få overtaget.

Man lærer måske aldrig den pris, man må betale for at overtræde Guds ord. Man kan ikke måle det tab, man li-

der. Fædre og mødre i Kirken, som lærer deres børn, ved deres eksempel og deres forskrifter, den rette respekt og ærbødighed for Herrens Dag, står meget sikrere, thi

»Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel«. *(Ordsp. 22:6).*

Vi går ud fra, at netop det, Herren mente, da Han sagde: »på denne dag skal du ikke gøre andet«, må hver enkelt kunne bestemme, men når vi træffer vore afgørelser, bør vi alle ønske at komme til den fortolkning, som Herren havde til hensigt, »intet skriftsted kan fortolkes privat«. Een ting er sikker, det er forkert at gøre noget på sabbatsdagen, som ikke drager os nærmere til Herren. At udføre noget, som er imod gudsdyrkelsens ånd, er ikke i harmoni med de hensigter, som Herren havde, da Han helligede denne dag.

Vi ved, at nogle chefer kræver, at deres arbejdere arbejder om søndagen. Menneskene er kun ansvarlige for deres handlinger, for så vidt de kan bestemme over sig selv, men hvor deres selvbestemmelsesret ophører, ender deres ansvar. Der er forskel på at arbejde om søndagen, fordi man selv vælger det for at tjene nogle ekstra penge, og på at det forlanges af en. Men medens vi udfører de ting, der forlanges, at vi skal gøre om søndagen, så lad os bevare ærbødighedens og gudfrygtighedens ånd i vore hjerter. Men da det at benytte dagen til andre ting end det er Herrens hensigt, berøver os anledningen til at nyde de åndelige gaver, der er i beredskab for os, ville det måske i nogle tilfælde være klogt at søge andre forbindelser, som ikke vil berøve os vor time, hvor vi kan dyrke Gud. Måske skulle man lave sine egne omstændigheder hellere end at være offer for omstændigheder. Hvis man på grund af omstændighederne må gøre noget, som er imod Sabbatens bogstav og ånd, så lad os i hvert fald alle stræbe efter at komme i overensstemmelse med ånden så vidt det står i vor magt.

Forsætlige små overtrædelser af loven leder uundgåeligt til større forsætlige overtrædelser af loven, indtil der kun er små påskud til at overholde loven, og vore chancer er tabt.

Følgende er Herrens forjættelse til dem, som vil overholde Hans lov:

»Og om I gør dette med taksigelse og med glade hjerter og åsyn, ikke med megen latter, thi det er syndigt, men med et glad hjerte og et venligt ansigt, sandelig siger jeg, at om I gør dette, skal jordens fylde være jeres ... Thi alt, hvad der kommer af jorden i dets egen årstid, er skabt til menneskers nytte og brug, både til at fryde øjet og glæde hjertet .... Og det har behaget Gud at give alt dette til menneskene ... Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger. Se, dette er i overensstemmelse med loven og profeterne .... Men lær, at den, der gør retfærdighedsgerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende«. *(L. & P. 59:15—23).*

Herrens lov angående Hans hellige dag er lige så bindende for os som evangeliets andre krav, og Herrens forjættelse for overholdelse af denne lov er den samme som overholdelse af andre love. Evigt liv er betinget af fuldstændig opfyldelse af alt, hvad der kræves. Lad hver enkelt, når han tæller sine handlinger og den brug, han gør af Herrens Dag, være sikker på, at han har en god samvittighed overfor Gud, og kun gør, hvad han ved vil blive godkendt af Ham. Det er også vigtigt at huske, at Guds præstedømme bør vise vejen. Hvis varig fred og retfærdighed nogensinde skal spredes over jorden, vil det kun ske, når indflydelsen fra de mænd, der bærer det hellige præstedømme, er så stor, at menneskene vil blive draget til Herrens vej ved dets sande styrke, og i sandhed, alt hvad der er mindre end dette hos dem, der bærer det hellige præstedømme, kan ikke tilfulde akcepteres af Herren. At overholde Herrens Dag er en del af at ære sit præstedømme.

BOGANMELDEREN

I denne rubrik vil vi bringe anmeldelser af bøger, der har interesse for Kirkens medlemmer og andre, der interesserer sig for religion.

Roms storhedstid — Roms forfald
200-årig klassiker om Roms kultur

Edward Gibbon:
»Det romerske riges forfald og undergang« I.

287 s. + 14 plancher — kr. 29.75
Rosenkilde og Bagger 1963.

»... medens dette store statslegeme blev angrebet udefra af åben vold og undermineret indefra af et langsomt fremadskridende forfald, vandt en ren og ydmyg religion indpas i menneskers hjerter, voksede i stilhed ....« Sådan fortæller Edward Gibbon om begyndelsen til den kristne kirkes voksende udbredelse i Romerriget.

Hvem er denne historieskriver? Edward Gibbon er født i London 1737 i en gammel landadelsfamilie. En Italiensrejse 1763—65 inspirerede ham til at skrive en samlet fremstilling af Romerrigets historie. Han prøvede at slå bro mellem den antikke verden og den nyere tid ved en indgående skildring af ikke blot Roms, men hele Romerrigets sidste glans og langsomme smertefulde dødskamp.

Efter Gibbons opfattelse gik Romerriget ikke til grunde med de store folkevandringer, dets dødskamp varede ved lige til »Det nye Rom«, Konstantinopels, fald i 1453. Således blev hans værk ikke alene en beretning om den senere kejsertid: fra Commodus's tronbestigelse i 180 e. Kr., hvorved forfaldet for alvor tog sin begyndelse, men i endnu højere grad en skildring af det byzantinske riges forhold. Dette har været en stærkt medvirkende årsag til den enestående sukces, Gibbons værk opnåede.

Førstebindet af »Det romerske riges forfald og undergang« er ikke alene et interessant, men også et typografisk smukt værk med en række fine plancher med velvalgte illustrationer til at behandle periodens kulturliv. Da det yderligere udsendes til en forbavsende billig pris, er der god grund til at håbe, at historie-interesserede vil benytte sig af den chance, der her byder sig til på en bekvem måde at stifte bekendtskab med et af historieskrivningens udødelige værker. *H. B. J.*

KREDSLÆRERNES *budskab*

Lærdomme fra fortiden

I en af de mørkeste timer i Kirkens historie var profeten Joseph Smith stærkt interesseret i, hvilke ulykkelige forhold der ville hjemsøge kirken. De hellige i Missouri var blevet drevet fra deres hjem, frarøvet deres ejendom — og deres afgrøder var blevet ødelagt. I sin angst spurgte han Herren, hvorfor sådanne ulykker skulle komme over medlemmer af Hans Kirke. Herren svarede:

»De var sendrægtige til at høre Herren deres Guds røst, derfor er Herren, deres Gud, langsom til at høre deres bønner og besvare dem på trængselens dag.

På deres freds dag ringeagtede de mit råd; men på deres trængsels dag er de tvunget til at søge mig«.
(L. & P. 101:7—8).

Herren forklarede, at gennem ulydighed var de også skyldige i trætte, kiv og begærlighed, og med disse ting havde de »besmittet deres arv«. Der er meget at lære af fortiden. Der er mange flere måder at besmitte sin arv på end de her nævnte. Tror De, at når man arbejder på sin mark om Sabbaten, sikrer man sig, at den altid vil være frugtbar? Hvis man går på jagt eller tager ud at fiske på Herrens dag, får man så større udbytte? Mon vor åndelige tilstand bedres, når vi tager ud om søndagen i stedet for at passe vore møder? Hvis vi glemmer at betale tiende af jordens rige høst og rigdomme, vil vi så blive beskyttet mod ødelæggeren? Hvis vi letsindigt nedbryder naturens hjælpekilder og ødelægger naturens skønhed, kan vi så forvente at blive velsignet for det?

Enok græd, da han i et syn så jordens historie fra hans tid til tidernes ende. Han hørte røsten fra jordens indre sigende, at den var træt og forpint af indbyggernes ugudelighed og tiggede og bad om hvile. (Læs Den Kostelige Perle, kap. 7). Fordi vore pionerforfædre var retfærdige og trofaste, dæmpede Herren elementerne for dem, da de kom til Rocky Mountains. Omvendt har Han lagt nogle af de områder, hvor Hans folk boede, øde gennem tørke, hungersnød og pest; men disse tragedier var en følge af ulydighed og ugudelighed fra nogle af Hans folk.

Verden er moden af synd. Mange har glemt Gud. Mange hengiver sig til vaner, som besmitter jorden. Der er nogle, som er sene til at lytte til Herrens stemme. De kalder ikke på Ham, de holder heller ikke Hans bud. I nogle egne er der alvorlig tørke, i andre hærges landet af oversvømmelser. Lad os leve værdige til at blive bevaret, idet vi mindes den pagt, Herren sluttede med os.

»Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger; men hvis I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte«.
(L. & P. 82:10).

Månedlig rapport over kredslærerarbejdet i den danske mission

FEBRUAR 1963	Antal familier	Antal kredse	Antal lokale kredslærere	Antal missionær-kredslærere	Antal hjem besøgt	Pct. besøgt	Pct. besøgt sidste måned
KØBENHAVN DISTRIKT							
Amager Gren	130	6	12	0	56	43 %	12 %
Kbhvn. Centrum Gren	Intet udført						
København Nordre Gren	146	11	17	0	27	19 %	0 %
København Søndre Gren	187	13	20	4	13	7 %	0 %
Nordsjælland Gren	33	1	2	0	9	28 %	50 %
Odense Gren	Intet udført						
Rønne Gren	11	1	1	2	7	64 %	91 %
Slagelse Gren	46	5	8	2	21	46 %	84 %
Svendborg Gren	Intet udført						
JYLLAND DISTRIKT							
Aalborg Gren	195	8	10	6	13	7 %	0 %
Aarhus Gren	180	8	2	8	39	22 %	22 %
Esbjerg Gren	118	9	14	6	28	24 %	42 %
Fredericia Gren	16	3	6	0	11	70 %	75 %
Frederikshavn Gren	27	3	4	2	18	66 %	23 %
Herning Gren	21	4	8	0	13	62 %	67 %
Hjørring Gren	23	1	0	2	15	65 %	78 %
Horsens Gren	29	4	6	2	27	93 %	100 %
Kolding Gren	intet udført						
Randers Gren	Intet udført						
Silkeborg Gren	36	1	2	0	6	17 %	14 %
Skive Gren	45	4	2	6	18	40 %	0 %
Sønderborg	14	2	2	2	4	29 %	21 %
Vejle Gren	27	2	2	2	24	89 %	96 %

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København:

Markus Johannes Christensen, 70 år den 3. maj.

Silkeborg:

Jensine Kristine Daugaard Brink, 70 år den 8. maj.

Odense:

Anna Dorthea Damsted Nielsen, 70 år den 9. maj.

Dagmar Andrea Elisabeth Knudsen, 65 år den 14. maj.

Charles Gotfred Larsen, 85 år den 15. maj.

Aarhus:

Ane Kathrine Jensen, 70 år den 14. maj.

Aalborg:

Mads Christen Mikkelsen, 80 år den 26. maj.

København Nordre Gren:

Johanne Kirstine Jensen, 80 år den 28. maj.

København Centrum Gren:

Jensine Theodore Kondrup, Godthåbsvej 62, 90 år den 29. maj.

Forlovelse i Amerika

Tidligere missionær i den danske mission, *Peter Charles Knudson,* har indgået forlovelse med Georgianna White. Parret har planlagt bryllup i Salt Lake City, Utah, i juni. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

Nordsjælland Gren:

3. marts: Per Meilsøe og Kirsten Jensen Meilsøes søn, Jan Meilsøe, velsignet af sin fader.

AT VIDE ER IKKE NOK

af *Richard L. Evans*

Når vi er unge, er det nødvendigt, at vi lærer, at det er nødvendigt, at vi lærer; at det er nødvendigt, at vi ved, at det er nødvendigt at erhverve kvalifikationer. Kundskab, som bruges på rette måde, *er* magt; det er en forudsætning for kvalifikationer. »Det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed«. *(L. & P. 131:6).* »Et menneske bliver ikke frelst hurtigere end han vinder kundskab.« *(Joseph Smith i Kirkens Historie, vol. IV: 588).* Goethe tilskrives følgende slående sætning: »Intet«, sagde han, »er forfærdeligere end at se uvidenhed omsat i handling«. Disse tanker er grundlaget for sandheden til enhver tid. Men under hele denne proces med at lære, under al vor uddannelse og vort arbejde, er det nødvendigt, at vi ved, at blot det at vide noget ikke er nok. Der synes at være rigeligt bevis for, at Satan selv ved meget, men at han bruger det, han ved, på en negativ måde. Mange ting — kendsgerninger, regler, love, befalinger, årsager, følger — lige fra den tidligste tid til nutiden har været kendt af menneskene for tidsaldre, århundreder siden, men har ikke blot været kendt, men også ignoreret. Og der er stadigvæk masser af opdagelser og beviser på mange ting, som på grund af lyst eller andre interesser ofte bliver ignoreret — ting angående sundheden, freden, et godt udkomme, en rolig samvittighed. Det er kendt, at hvad et menneske spiser, hvorledes han lever, hans vaner, har meget at gøre med hans sundhed, men lysten kan stadig overtale folk til at handle uklogt. Det er kendt, at mange ting ikke er gode for mennesket, ting, som det er uklogt at nyde, fysisk, mentalt, moralsk. Menneskene har længe kendt budene, følgerne af tilfredsstillelse, af udskejelser, af uærlighed, falskhed, utroskab, men alligevel er der mange, der føler, at de kan »være smarte« og på en eller anden måde klare den, på en eller anden måde være undtagelsen, at de kan sætte ting i bevægelse uden at være klar over følgerne. Men i vore dage med den megen lærdom, megen kundskab, voksende kundskab, er det stadig nødvendigt, at vi ved, hvor uklogt det er at ignorere det, vi ved, at vi ved, at vi må følge sundhedens og lykkens love, hvis vi vil have sundhed og lykke. Kundskab, sandhed må anerkendes, bruges, sættes i handling, efterleves. At vide noget er vigtigt, men blot at vide er ikke nok.

(Fra Tempelpladsen, 21. oktober 1962).

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
København Nordre Gren: 3. marts:		
Frederik Sørensen	Diakon	Broder Jørgen Ringheim
Amager: 24. februar:		
Søren Peter B. Edsberg Andersen	Præst	Broder Joseph Thomas Asmussen
Henri Gerhard Olsen	Præst	Broder Verner Korsgaard
Slagelse: 17. februar:		
Kaj Østerberg	Diakon	Broder Frode Bernskov
Nordsjælland Gren: 8. marts		
Frede Finn Englyng	Diakon	Broder Poul B. Andersen
Aarhus: 17. marts:		
Jan Bjørnstjerne Olsson	Diakon	Broder Preben Gissel
John Phil Andersen	Diakon	Broder Preben Gissel

BEMÆRK!

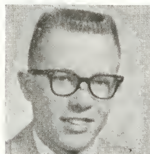
Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned,* og bedes sendt *direkte* til STJERNENs kontor, *ikke* sammen med *rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk,* og skriv bag på *hvert* enkelt billede *grenens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse af:
København Nordre Gren: 16. marts:		
Kristine Schultz	Ældste Russell A. Williams	Ældste Richard H. Nielsen
30. marts:		
Erik Wilhelm Andersen	Ældste Shirl D. Shepherd	Ældste Frank W. Olsen
Gerty Andersen	Ældste Frank W. Olsen	Ældste Shirl D. Shepherd
København Centrum Gren: 23. marts:		
Karen Alma Christiansen	Ældste Henning Sørensen	Ældste Kieth W. Merrill
Karl Emil Eriksen	Ældste Henning Sørensen	Ældste Kieth W. Merrill
Holbæk: 28. februar		
Bent Colvig-Jensen	Ældste Michael Clausen	Ældste Dale Higgins
Tove Colvig-Jensen	Ældste Michael Clausen	Ældste Dale Higgins
Kolding: 9. marts:		
Kathrine Henriette Agerup	Ældste Norman D. Anderson	Ældste Dennis R. Read
Odense: 2. marts:		
Lis Haupt	Broder Henry C. Haupt	Broder Henry C. Haupt
Nordsjælland Gren: 2. marts:		
Kai Niels Hjarup Andersen	Broder Poul B. Andersen	Broder Poul B. Andersen
Inger Vera Englyng	Ældste P. Kent Fairbanks	Ældste Lloyd Hansen
Frede Finn Englyng	Ældste Lloyd Hansen	Ældste P. Kent Fairbanks
Aarhus: 9. marts:		
Jette Olsson	Broder Preben Gissel	Broder Preben Gissel
Fredericia: 23. marts:		
Ulla Lizzie Ahlquist	Ældste Dennis Q. Taylor	Ældste Dennis B. Hacking
Esbjerg: 23. marts:		
Maja Sørine Ahle Pedersen	Ældste Robert F. Memmott	Ældste Delan K. Memmott

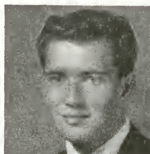
Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:
18. marts:		
Steven Streeper	Randers	Slagelse
Grant Gundestrup	Hvidovre	Svendborg
Von Mortensen	Missionskont.	Tårnby
Stanley Don Jensen	Kbhvn. Indre By	Ringsted
Steven Kearsley	Odense	Missionskont.
Roger Larsen	Skanderborg	Kbh. Indre By
Gerry Christiansen	Aarhus	Skanderborg
Bruce Fonnesbeck	Esbjerg	Svendborg
Michael Burton	Svendborg	Kbh. Indre By
John Sorensen	Svendborg	Aarhus
Milo Larsen	Nørresundby	Kbh. Indre By
Grenn Clark	Hvidovre	Randers
Reed Christensen	Bagsværd	Aalborg
Delan Memmott	Aalborg	Esbjerg
David Sandberg	Esbjerg	Missionskont.
George Hoge	Missionskont.	Hellerup
Graydon Foulger	Missionskont.	Hvidovre
Lynn Coon	Grenaa	Nørresundby
Robert Larsen	Kbh. Indre By	Holbæk
Solveig Thrane	Ringsted	Kbh. Indre By
Marilyn Moore	Ringsted	Kbh. Indre By
Shad Christensen	Slagelse	Grenaa
Shirl Shepherd	Christianshavn	Bagsværd
Michael Clausen	Holbæk	Christianshavn
Richard Poulsen	Kbh. Indre By	Tårnby
Dennis V. Smith	Kbh. Indre By	Odense
M. James McKee	Glostrup	Kolding
Dennis Read	Kolding	Esbjerg
Gerald K. Jensen	Aarhus	Missionskont.
22. marts:		
Niels Larsen	Kbh. Indre By	Amager
Glen Simmons	Bispebjerg	Roskilde
Dennis Tolboe	Kbh. Indre By	Bispebjerg
George Hoge	Hellerup	Østerbro
Robert W. Nielsen	Østerbro	Tårnby
Carl Nielsen	Aarhus	Hjørring
25. marts:		
Paul Larsen	Odense	Aarhus
Elmo Nielsen	Odense	Fredericia
Thyne Petersen	Hvidovre	Frederikshavn
Carl Nielsen	Hjørring	Frederikshavn
James Hansen	Missionskont.	Hvidovre
Dennis Hacking	Fredericia	Hjørring
30. marts:		
Gerald Jensen	Missionskont.	Hvidovre
4. april:		
Gary Madsen	Nykøbing F.	Amager
Von Mortensen	Missionskont.	Vanløse
Thomas White	Vanløse	Nykøbing F.
6. april:		
Renee Andersen	Helsingør	Missionskont.
Eva Mortensen	Helsingør	Kbh. Indre By
Frances Kay Lund	Missionskont.	Kbh. Indre By
James Jackson	Vejle	Odense
Shad Christensen	Grenaa	Viborg
Solveig Thrane	Kbh. Indre By	Helsingør
Marilyn Moore	Kbh. Indre By	Helsingør
Gary Cox	Søborg	Vejle
Larry Hansen	Vesterbro	Grenaa
George Kennedy	Nyborg	Glostrup
Ove Andreasen	Viborg	Vesterbro

Nye omrejsende ældster

Den 18. marts er ældste *David Karl Sandberg* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Sandberg er født den 18. juni 1942 i Gettysburg, South Dakota, som søn af Karl og Mildred Sandberg, og kom til Danmark den 22. august 1961. Han har arbejdet i Valby, Hjørring og Esbjerg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Den 18. marts er ældste *Steven Myle Kearsley* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Kearsley er født den 29. september 1941 i Driggs, Idaho, som søn af Lynn og Ruth Kearsley, og kom til Danmark den 5. juli 1961. Han har arbejdet i Aarhus, på Bornholm, i Haderslev og i Odense, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne de nye omrejsende ældster i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt dem.

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

2. april: *Michael James Lillywhite* fra Hermosa Beach, California, beskikket til at arbejde i Odense.

Donald Lee Aiken fra Paul, Idaho, beskikket til at arbejde på Østerbro.

Richard Harry Dorsey fra Pocatello, Idaho, beskikket til at arbejde i Nyborg.

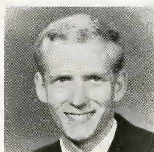
Ford Lund Stevenson fra Midvale, Utah, beskikket til at arbejde i Søborg.

16. april:

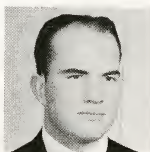
Ronald Steve Clawson fra Murtaugh, Idaho, beskikket til at arbejde i Hjørring.

Craig Blaine Rasmussen fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Grenaa.

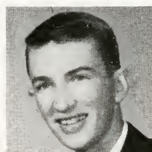
Ronald Arthur Major fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Nørresundby.

M. James Lillywhite

Donald L. Aiken

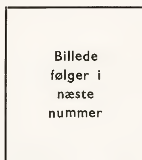
Richard H. Dorsey

Ford L. Stevenson

Ronald S. Clawson

Craig B. Rasmussen

Ronald A. Major

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

4. april: *Arthur Ross Dowdle* fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Eldon Chadwick Golightly fra Preston, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Frederikshavn.

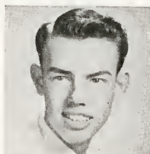
James Edward Hansen fra Rupert, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

Carl Craig Nielsen fra Preston, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Frederikshavn.

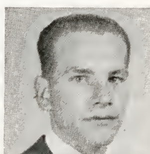
18. april: *Ernest Grenn Clark* fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

25. april: *Bruce Charles Watts* fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet som omrejsende ældste.

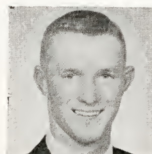
George Martin Hoge fra Pocatello, Idaho, efter sidst at have arbejdet på Østerbro.

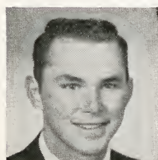
Athur R. Dowdle

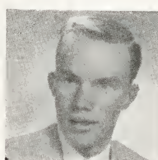
Eldon C. Golightly

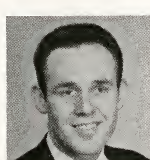
James E. Hansen

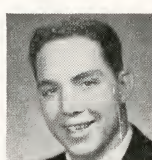
Carl C. Nielsen

E. Grenn Clark

Bruce C. Watts

George M. Hoge

PERSONLIGE

Kirkens musik, bl. a. »Zions Sange«, søges, ligesom noder af enhver art har interesse. Jørgen Ljungstrøm, Maglegårdsallé 83, Søborg.

Kører De i bil til Templet og har en plads tilovers, skulle De avertere den her.

Det læses af alle danske mormoner.

Klaverstemning kr. 15.-. Keld Neumann Johansen, Banefløjen 10, Brønshøj, København.

Annoncer under »Personlige« må være redaktionen i hænde den 10. i måneden før udgivelsen. De koster kr. 2.00 pr. linie a 38 enheder.